

ÅRGÅNG 126 ■ NUMMER 10 ■ JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA ■ OKTOBER 2002

LIAHONA

LIAHONA

PÅ OMSLAGET

Framsida: "Var inte rädda" Del Parson.
Baksida: Fotoillustration Steve Bunderson.

LILLA STJÄRNAN OMSLAGET
Fotoillustration Steve Bunderson.

ARTIKLAR

- 2 BUDSKAP FRÅN FÖRSTA PRESIDENTSKAPET: VAR INTE RÄDDA
PRESIDENT JAMES E FAUST
- 18 JEREMIA: SOM LERA I KRUKMAKARENS HAND ÄLDSTE JEAN A TEFAN
- 25 BESÖKSLÄRARNAS BUDSKAP: UNDERSTÖD PRÄSTADÖMETS LEDARE
- 26 OMRÅDESAUKTORITETSSJUTTIO: "DE SKOLA BÄRA VITTNESBÖRD OM MITT
NAMN I HELA VÄRLDEN" ÄLDSTE EARL C TINGEY
- 36 LIAHONA-KLASSIKER: ENIGHET I ÄKTSKAPET
PRESIDENT SPENCER W KIMBALL
- 42 SISTA DAGARS HELIGA BERÄTTAR
ETT LEVANDE BEVIS HELEN STURDEVANT
JAG HAR TAGIT PÅ MIG HANS NAMN RAÚL GARCÍA
HELT VANLIGA MÄNNISKOR MARIA MABILIA
RYSK DUETT SWEN NIELSEN
- 48 SÅ KAN DU ANVÄNDA LIAHONA OKTOBER 2002

UNGDOMSSIDORNA

- 8 ANDLIGA KROKODILER PRESIDENT BOYD K PACKER
- 12 VARNING! FARA! HUR MAN UNDVIKER PORNOGRAFIN FÄLLA
- 22 FRÅGOR OCH SVAR: JAG KÄNNER MIG LEDSEN STÖRRE DELEN AV TIDEN.
VAD KAN JAG GÖRA FÖR ATT KÄNNA MIG LYCKLIGARE?
- 33 HAN HÖR MIN BÖN VALERIA TELLO
- 34 LIAHONA VÄGLEDDE MIG FILIPE S ZAVALÉ
- 47 VISSTE DU DETTA?

LILLA STJÄRNAN

- 2 KOM, LYSSNA TILL PROFETENS RÖST: BÖN PRESIDENT GORDON B HINCKLEY,
PRESIDENT THOMAS S MONSON OCH PRESIDENT JAMES E FAUST
- 4 SAMLINGSSTUNDEN: VÅR TRO HJÄLPER OSS ATT VÄLJA DET RÄTTA
VICKI F MATSUMORI
- 6 "EN DAG" SHAUNA GIBBY
- 9 BERÄTTELSE UR NYA TESTAMENTET: FRÄLSAREN GÅR TILL JERUSALEM;
ÄNKANS OFFERGÅVA
- 14 SÅNG: DET JAG GÖR L CLAIR LIKES OCH VANJA Y WATKINS
- 16 ROLIGA SIDAN
FRÅGESPORT OM TEMPEL ANN WOODBURY MOORE
JOSEFS LIVKLÄDNAD MARIAM GRISHAM

SE SIDAN 36

SE SIDAN 12

SE SIDAN 34

SE LILLA STJÄRNAN,
SIDAN 2

Oktober 2002 • Årgång 126 • Nummer 10
LIAHONA 22990 180
Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet:

Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum:

Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight,
Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks,
M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott,
Robert D Hales, Jeffrey R Holland, Henry B Eyring

Redaktör: Dennis B Neuenschwander

Rådgivande: J Kent Jolley, W Rolfe Kerr, Stephen A West

Studiekursavdelning:

Verkställande direktör: Ronald L Knighton

Redaktionschef: Richard M Romney

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktion:

Chefredaktör: Marvin K Gardner

Assisterande chefredaktör: Jenifer L Greenwood

Redaktör: Roger Terry

Assisterande redaktör: Lisa Ann Jackson

Redaktionsassistent: Susan Barrett

Tidskriftsassistent: Collette Nebeker Aune

Layoutavdelning:

Grafikansvarig: M M Kawasaki

Bildredaktör: Scott Van Kampen

Seniordesigner: Sharrt Cook

Designer: Thomas S Child, Randall J Pixton

Produktionschef: Jane Ann Peters

Produktion: Reginald J Christensen, Denise Kirby,

Kelli L Pratt, Rolland F Sparks, Kari A Todd,

Claudia E Warner

Digital Prepress: Jeff Martin

Prenumerationsavdelning:

Prenumerationsansvarig: Kay W Briggs

Distributionschef: Kris T Christensen

Liahonas Sverigeredaktion:

Redaktör: Claes-Göran Edlund

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Ulf Arne Gierhammar

Redaktör: Birgitta Karlfeldt

Stora Hundens gata 618

136 64 Haninge

Tfn/Fax 08-745 07 26

Prenumeration eller ändring av adress sker genom
din enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg
Sweden Service Center, Ullandagatan 24, 412 80
Göteborg. Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29.
Priset för en helårsprenumeration är SEK 150:00 och
betalas till pg 260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona,
Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150-3223, USA; eller e-mail till
cur-liahona-imag@ldschurch.org

Liahona (en term i Mormons bok som betyder
"kompass" eller "vägvisare") publiceras på albaniska,
armeniska, bulgariska, cebuano, danska, engelska,
estniska, fiji, finska, franska, haitiska, hiligaynon,
holländska, ilocano, indonesiska, isländska, italienska,
japanska, kambodjanska, kinesiska, kiribati, koreanska,
kroatiska, lettiska, litauiska, malagasy, marshalliska,
mongoliska, norska, polska, portugisiska, rumänska,
ryska, samoanska, slovenska, spanska, svenska, tagalog,
tahitiska, tamil, telugu, thailändska, tjeckiska, tonga,
tyska, ukrainska, ungerska och vietnamesiska. (Hur ofta
den utkommer varierar för olika språk.)

© 2002 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Tryckt i Förenta staterna.

For Readers in the United States and Canada:

October 2002 Vol. 126 No. 10. LIAHONA (USPS 311-480) Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

BREV TILL REDAKTIONEN

VILKA HÄRLIGA ARTIKLAR OM MISSIONSARBETE

Det var härligt att läsa de många artiklarna om missionsarbete i oktobernumret av *Liahona* (spanska). De hjälpte mig att bättre förstå hur viktigt det är att gå på mission och vad det innebär att vara heltidsmissionär. Jag tyckte om att läsa varje artikel. De stärkte min önskan att verka som heltidsmissionär.

Christián Herrera Mejía,

Framboyanes församling,

Tapachula stav i Izapa, Mexico

FÖRSTA NUMRET AV LIAHONA GJORDE

STORT INTRYCK PÅ MIG

Jag hade redan en önskan att verka som heltidsmissionär, men oktobernumret 2001 av *Liahona* (engelska) gjorde ett så starkt intryck på mig att jag ville åka på en gång. Oktobernumret var den första tidningen vi fick efter att ha börjat prenumerera, och jag tycker redan mycket om *Liahona*.

Allwyn Arokia Raj Kilbert,

Coimbatore första gren,

Bangalore distrikt, Indien

JAG BAD OM ETT EGET EXEMPLAR

När jag hade blivit medlem i kyrkan hörde jag ofta talas om *Le Liahona* (franska) men jag visste inte riktigt vad den innehöll. En dag frågade jag en vän om

jag kunde få ett eget exemplar. Efter att ha läst tidningen fylldes jag av glädje och av Anden. Tack vare tidningen förbereder jag mig för att verka som heltidsmissionär.

Marc Henry Simon,

Les Cayes gren,

Les Cayes distrikt, Haiti

EN TROGEN LÄSARE I ALBANEN

Jag läser regelbundet *Liahona* (albaniska) och jag tycker mycket om lärdomarna, nyheterna, budskapen och berättelserna i den. Jag är tacksam för att jag kan läsa den på mitt eget språk.

Jag döptes i september 2001 då jag var 70 år gammal. Sju år tidigare hade jag blivit förlamad i mitt vänstra ben och min vänstra arm. Jag var sjuk när missionärerna kom till mitt hem. Dessa unga män såg att jag var sängliggande och gav mig en prästdömsvälsignelse. De undervisade mig också om Jesu Kristi evangelium. Jag hade förlorat önskan och viljan att läsa tills de gav mig en broschyr som handlade om Joseph Smith. Jag bad att få allt tryckt material de hade. Min fru döptes efter en kort tid. Det tog längre tid för mig, men jag är tacksam över att jag i dag är medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Agim Shehu,

Tirana fjärde gren,

Tirana distrikt, Albanien

Var inte RÄDDA

President James E Faust

andre rådgivare i första presidentskapet

När vi begrundar profeten Joseph Smiths liv inser vi att han var en man med många goda egenskaper. Mod var definitivt en av dessa. Till och med som liten sjuåring lät han sig inte styras av sin rädsla. Han hade fått tyfus och sjukdomen orsakade svullnad och infektion i hans vänstra ben. För att rädda hans ben gjorde en läkare ett djupt snitt och tog bort stora delar av det angripna benet. Det fanns naturligtvis inga bedövningsmedel på den tiden. Josephs storhet började redan visa sig när denna modige unge man uthärdade en ytterst plågsam operation med endast det stöd han fick av att hans far höll i honom.

RÄDD FÖR SMÄRTAN

Jag kan förstå vad profeten Joseph gick igenom på grund av något som hände mig. När jag var ung älskade jag att gå bland fälten och ängarna och att bada i bäckarna och dammarna. Min far lärde mig att jaga och fiska. En sommar åkte hela familjen på utflykt i närheten av Wanship i Utah. Vi tältade bland träden som växte längs flodstranden. Några av mina föräldrars vänner hade följt med tillsammans med sina familjer. De hade satt upp sina tält i närheten av våra. En eftermiddag gick jag och några

av mina unga vänner ut för att jaga skadedjur, djur som åt det mjuka gräset som fåren behövde när de var ute på bete. Vi använde ett gevär med kaliber 22, och jag blev vådaskjuten i låret på nära håll. När kulan gick igenom mitt ben kändes det som om en het stav kördes in i musklerna. Sedan kände jag det varma blodet som rann nerför mitt ben från hålet som uppstod när kulan kom ut. Jag ropade på min far för att visa honom vad som hade hänt. Han och de andra männen gav första hjälpen för att få stopp på blödningen. Sedan hjälpte de mig in i vår bil så att jag kunde åka till närmaste läkare, som fanns i Coalville.

När läkaren hade lagt mig på operationsbordet och noggrant undersökt såret, beslöt han att han först måste sterilisera hålet som kulan skapat i mitt ben. När jag förstod hur han skulle sterilisera det blev jag rädd för två saker: Jag var rädd för smärtan och jag var också rädd att jag skulle börja gråta. Jag ville inte gråta eftersom jag inte ville att min far skulle tycka att jag var barnslig. Jag bad en tyst bön i mitt hjärta och bad min himmelske Fader att hjälpa mig så att jag inte skulle börja gråta, oavsett hur ont det gjorde.

Läkaren fattade en stav som liknade dem man använder för att rengöra en gevärspipa. På ena änden av staven fanns det ett hål där han satte fast en liten bit gasbinda, som han sedan doppade i bakteriedödande vätska. Läkaren körde sedan in staven i mitt ben. När den visade sig på andra sidan bytte han ut gasbindan,

Den modige unge Joseph Smith uthärdade en ytterst plågsam operation med endast det stöd han fick av att hans far höll i honom.

dränkte in den i antiseptiskt medel och drog tillbaka den genom hålet. Detta gjorde han tre gånger. Det gjorde mycket ont, särskilt när han kom ända in till benet. Men min far höll min hand och jag bet ihop tänderna, blundade och försökte hålla mig stilla. Min himmelske Fader hade hört min tysta bön, för det gjorde inte så ont som jag hade trott att det skulle göra, och jag grät inte. Såret läkte snabbt och helt. Jag hade aldrig några fler problem med det benet, inte ens när jag idrottade i high school och college. Jag har känt ett nära samband med profeten Joseph sedan dess, eftersom jag visste att han också hade haft ett smärtsamt sår i sitt ben, blivit botad och sedan beskrivits som en frisk och stark person.

RÄDSLAN BEHÖVER INTE KONTROLLERA VÅRA LIV

När jag har fått problem och svårigheter i mitt liv, har jag alltsedan dess försökt att möta dem så bra som möjligt och förtrösta mer på vår himmelske Faders hjälp än på tröstande tårar. Jag hade lärt mig att livets bördor inte känns så tunga, så länge vi undviker att paralyseras och lamslås av vår sorg och smärta. Som barn till vår himmelske Fader bör vi lära oss att vara lyckliga, att förtrösta på honom och att inte vara rädda.

Förenta Staterna och större delen av världen har kastats in i ett tillstånd av rädsla efter terrorattackerna den 11 september 2001. Men det är inte första gången något sådant har hänt i världshistorien. Gadiantons rövare använde sig av en krigsföring fylld med terrordåd och död mot nephiterna. Terrorn som vi mött under detta nya årtusende har på ett skickligt sätt utformats för att skrämma oss, men rädslan behöver inte kontrollera våra liv. Det påföljande mjältbrandshotet tros främst ha orsakat psykologiska skador, eftersom det är mindre påtagligt än en flygolycka. Ändå umgås vi med faror, till exempel stafylokockinfektioner, som är mycket mer omfattande och som inträffar dagligen. Det är lättare att acceptera risker som vi är bekanta med, såsom

riskerna med att åka bil eller till och med att gå över gatan.

Satan är vår största fiende och han arbetar dag och natt för att tillintetgöra oss. Men vi behöver inte paralyseras av rädsla för Satans kraft. Han har ingen makt över oss om vi inte ger honom den. Han är faktiskt en ynkrygg, och om vi är trofasta retirerar han.

I den klassiska barnboken *Den hemlighetsfulla trädgården*, berättar författaren Frances Hodgson Burnett om en föräldralös flicka, Mary Lennox. Hon kommer till sin morbrors hem och möter där sin kusin Colin, som dragit sig undan allt och alla. Trots att det inte är något fel på honom lamslås han av sin rädsla för att få en puckelrygg om han överlever. Han har övertygat sig själv om att han snart skall dö.

Mary Lennox är en tillbakadragen flicka som har bestämt sig för att inte intressera sig för någonting. En dag när hon vandrar runt på sin morbrors ägor får hon tag på en nyckel. Den öppnar dörren till en trädgård som är omgiven av en hög mur. När hon går in i trädgården händer det något med henne. Hon arbetar för att återställa trädgården till dess forna skönhet och känner hur hennes livsvilja kommer tillbaka. Colin lockas från sitt dystra rum ut i trädgården och författaren sammanfattar det så här:

”Så länge Colin stängde in sig på sitt rum och bara tänkte på sin ängslan och svaghet och sin avsky för att någon skulle se honom, och ständigt grubblade på puckelrygg och tidig död, så var han en hysterisk, halvgalen liten hypokondriker som ingenting visste om solen och våren, och inte heller visste att han kunde bli bra och stå på sina ben om han bara försökte. När nya vackra tankar började tränga undan de gamla hemska tankarna, återvände livet till honom, blodet strömmade friskt genom ådrorna och han fick ny styrka ... Mycket märkvärdigare saker kan hända vem som helst som har förstånd att i tid driva bort en otrevlig och nedstämmande tanke med en trevlig och beslutsam. Man kan inte tänka på två saker samtidigt.

ILLUSTRATION: LYNNE MILLMAN-WEDINGER

Genom att återställa trädgården till dess forna skönhet kände Mary Lennox, en person i boken *Den hemlighetsfulla trädgården*, hur hon fick sin livsvilja tillbaka. Hennes kusin Colin lockades från sitt dystra rum ut i trädgården och blev starkare för var dag som gick.

*'Där du odlar rosor,
där växer tisteln ej.'*¹

VÅR HIMMELSKE FADER TRÖSTAR OSS

Kom ihåg att Herren har sagt: "På er är till och med alla hårstrån räknade" av er Fader. "Var alltså inte rädda" (Matt 10:30–31). Han känner oss, han älskar oss och han vet vad vi behöver. Han tröstar oss om vi endast är villiga att förtrosta på honom och på hans godhet och vishet.

Det finns mycket som vi inte kan påverka. Vi möter alla svårigheter och besvikelser. Men dessa visar sig ofta vara möjligheter. Herren mäter hur starka vi är genom att se hur vi möter dessa svårigheter. Som Herren sade till profeten Joseph Smith: "Vet, min son, att allt detta skall giva dig erfarenhet och tjäna dig till godo" (L&F 122:7).

Ibland låter Herren oss gå igenom prövningar för att han ska kunna forma oss till dugliga tjänare. På grund av vår önskan att prestera väl märker vi sällan att Herren försöker leda oss bort från falsk stolthet och fåfång ambition

för att kunna undervisa oss om lärjungeskap. Hans allseende öga vakar alltid över oss, eftersom han är vår evige himmelske Förälder. När vi möter prövningar, vilket vi alla måste under jordelivet, låt oss då inte sjunka ner i självömkans avgrund. Låt oss i stället komma ihåg vem som står vid rodret, att han finns där för att leda oss genom livets alla stormar.

VI BÖR INTE LÅTA VÅR RÄDSLÅ STYRA OSS

Låt mig få återge berättelsen om ett nödställt skepp under en kraftig storm vid Hollands kust:

"En roddbåt skickades ut för att rädda manskapet på fiskebåten. Vågorna var enorma, och varje man vid årorna fick lov att använda all sin styrka och kraft för att nå ut till de olycksdrabbade sjömännen under nattens bistra mörker och kraftiga regn.

De kom fram till den olycksdrabbade fiskebåten, men roddbåten var för liten för att kunna rädda hela besättningen på en gång. En man fick lov att stanna kvar

ombord, det fanns helt enkelt inte plats för honom i roddbåten. Risken att räddningsbåten skulle välta var för stor. När räddningsmanskapet närmade sig stranden väntade hundratala människor på dem med facklor för att vägleda dem i den dystra natten. Samma manskap kunde inte gå ut en andra gång, de var alltför utmattade av kampen mot stormen, vågorna och störtregnet.

Kustbevakningens kapten bad därför om frivilliga, så att de kunde sända ut båten igen. Bland dem som utan tvekan erbjöd sig att hjälpa till fanns en nittonårig yngling som hette Hans. Han hade klätt sig i oljekläder och gått till stranden tillsammans med sin mor för att följa räddningsaktionen.

När Hans erbjöd sig att hjälpa till, fick hans mor panik och sade: 'Snälla Hans, gör det inte. Din far dog till sjöss när du var fyra år gammal och din äldre bror Pete rapporterades saknad till sjöss för över tre månader sedan. Du är den ende sonen jag har kvar!'

Men Hans sade: 'Mamma, jag måste hjälpa till. Det är min plikt.' Och hans mor grät och började rastlöst gå fram och tillbaka på stranden, medan Hans steg i roddbåten, fattade årorna och försvann i natten.

Efter att ha kämpat mot de höga vågorna i över en timme (vilket kändes som en evighet för Hans mor) blev roddbåten synlig igen. När räddningsmanskapet kom tillräckligt nära stranden för att kunna höra när kustbevakningens kapten ropade till dem, kupade han sina händer och ropade kraftfullt för att överrösta stormen: 'Räddade ni honom?'

Folket längs stranden som lyste upp havet med sina facklor såg hur Hans reste sig upp i båten. Han ropade så högt han kunde: 'Ja! Och tala om för min mor att det är min bror Pete!'"²

Vid ett annat tillfälle och på annat vatten befann sig de forna apostlarna i en båt "många stadier från land och var hårt ansatt av vågorna, eftersom vinden låg emot.

Vid fjärde nattvakten kom Jesus till dem, gående på sjön.

När lärjungarna fick se honom gå på sjön, blev de förskräckta och sade: 'Det är en vålnad.' Och de skrek, så rätta var de.

Men genast sade Jesus till dem: 'Var lugna. Det är jag. Var inte rädda'" (Matt 14:24–27).

Låt oss inte styras av vår rädsla. Må vi alltid komma ihåg att vara vid gott mod, förtrösta på Gud och leva värdigt så att han kan leda oss. Vi äger alla rätten att få personlig inspiration så att den kan leda oss genom vår jordiska provotid. Må vi så leva att våra hjärtan alltid lyssnar efter Andens viskningar och tröst. □

SLUTNOTER

1. *Den hemlighetsfulla trädgården*, s 223–224.
2. Jacob de Jager, "You Never Know Who You May Save", *Ensign*, november 1976, 56–57.

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

Här följer några exempel på hur detta budskap kan användas:

1. Be någon i familjen berätta om en modig person. Be familjemedlemmar turas om att läsa berättelserna från profeten Joseph Smiths och president Fausts unga år.
2. Visa en krukväxt för familjen och fråga dem vad som krävs för att bli en duktig trädgårdsmästare. Hur kan uttrycket "där du odlar rosor, där växer tisteln ej" liknas med vår förmåga att bemästra vår rädsla?
3. Visa familjen målningen på sidan 7 i detta nummer. Be dem föreställa sig hur det kändes att vara ombord på det skeppet. Läs Matteus 14:22–27 och diskutera hur vår tillit till Gud kan hjälpa oss att vara vid gott mod. Familjemedlemmarna kanske också vill dela med sig av liknande erfarenheter.

De forntida apostlarna befann sig på en båt "många stadier från land och var hårt ansatt av vågorna, eftersom vinden låg emot. Vid fjärde nattvakten kom Jesus till dem, gående på sjön."

Andliga

"Nonsens" sade jag. "Det finns inte några krokodiler där." Men helt plötsligt såg jag dem!

President Boyd K Packer

tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum

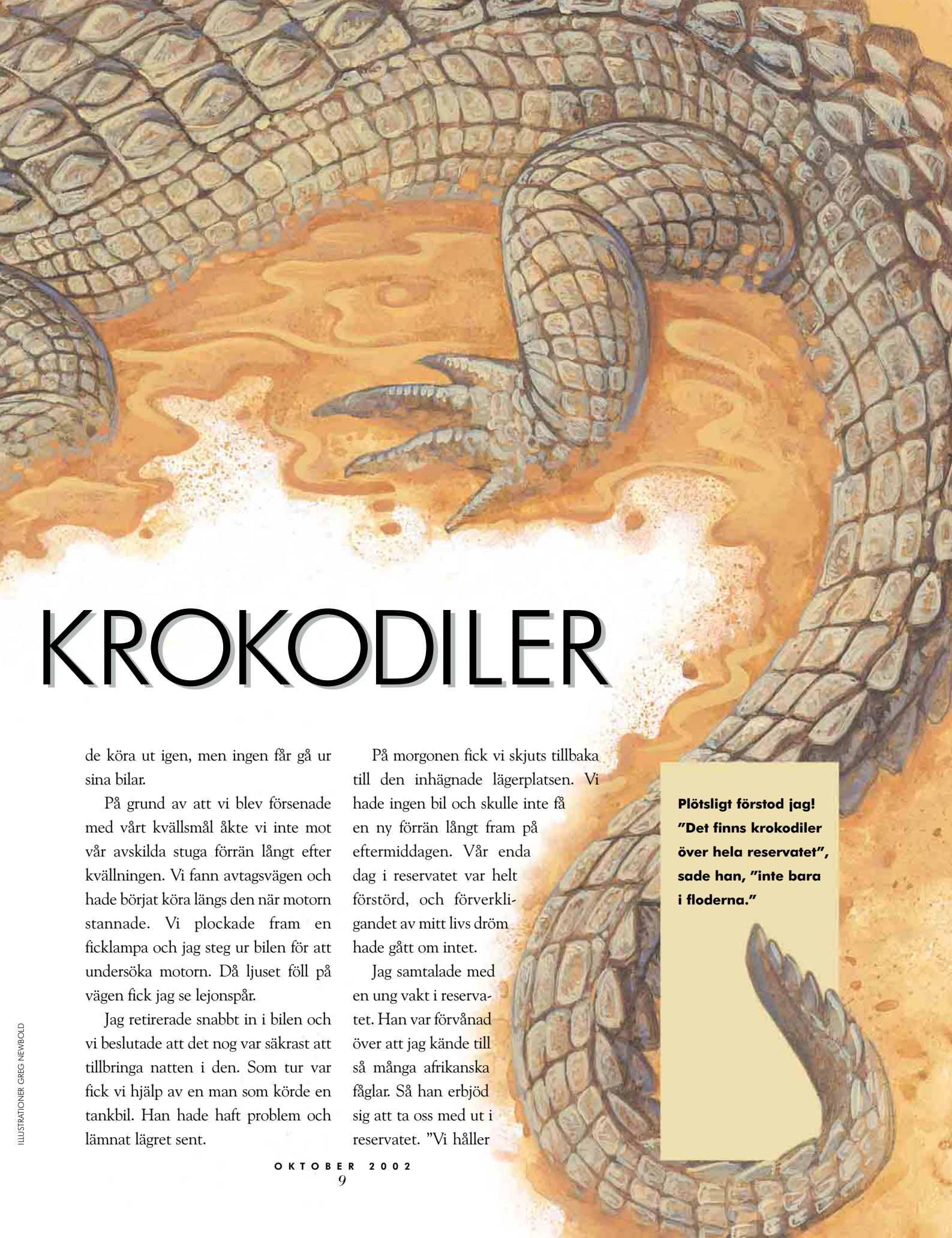
Jag har alltid varit intresserad av djur och fåglar. När jag blev större och kunde läsa, skaffade jag böcker om fåglar och djur, och jag lärde mig en hel del om dem. När jag var i tonåren kände jag igen de flesta afrikanska djur. Jag kunde se skillnad på en klippspringare och en impala, en gemsbock och en gnu.

Jag ville resa till Afrika och se djuren och fick slutligen tillfälle till detta. Syster Packer och jag blev kallade att göra en resa genom Sydafrika. Vi hade ett ganska digert dagsprogram. Vi hade invigt åtta kapell på sju dagar.

Missionspresidenten gav inga detaljer om dagsprogrammet för den

10 september. (Det råkade vara min födelsedag.) Jag trodde att vi planerade att återvända till Johannesburg i Sydafrika. Men han hade andra planer. "Det finns ett storviltreservat inte så långt härifrån", förklarade han" och jag har hyrt en bil, och i morgon på din födelsedag ska vi åka runt och se de afrikanska djuren".

Jag kanske borde förklara att reservaten är mycket speciella i Afrika. Människorna sätts i burar och djuren får springa runt i frihet. Det vill säga, det finns ett inhägnat område eller läger där besökarna får boka in för natten, där de är skyddade bakom höga staket till morgonen. På morgonen får

KROKODILER

de köra ut igen, men ingen får gå ur sina bilar.

På grund av att vi blev försenade med vårt kvällsmål åkte vi inte mot vår avskilda stuga förrän långt efter kvällningen. Vi fann avtagsvägen och hade börjat köra längs den när motorn stannade. Vi plockade fram en ficklampa och jag steg ur bilen för att undersöka motorn. Då ljuset föll på vägen fick jag se lejonspår.

Jag retirerade snabbt in i bilen och vi beslutade att det nog var säkrast att tillbringa natten i den. Som tur var fick vi hjälp av en man som körde en tankbil. Han hade haft problem och lämnat lägret sent.

På morgonen fick vi skjuts tillbaka till den inhägnade lägerplatsen. Vi hade ingen bil och skulle inte få en ny förrän långt fram på eftermiddagen. Vår enda dag i reservatet var helt förstörd, och förverkligandet av mitt livs dröm hade gått om intet.

Jag samtalade med en ung vakt i reservatet. Han var förvånad över att jag kände till så många afrikanska fåglar. Så han erbjöd sig att ta oss med ut i reservatet. "Vi håller

**Plötsligt förstod jag!
"Det finns krokodiler
över hela reservatet",
sade han, "inte bara
i floderna."**

på och bygger en ny utkiksplats över ett vattenhål cirka tre mil från lägret", sade han. "Det är inte riktigt färdigbyggt ännu, men man kan vara säker där. Jag kan köra er dit och ni kan ta lunch med er. Där kommer ni att se lika många djur som ni skulle göra om ni körde omkring, eller till och med fler."

På vägen till utkiksplatsen erbjöd han sig att visa oss några lejon. Han svängde av vägen och det tog inte lång stund förrän vi såg 17 sovande lejon ligga utsträckta i undervegetationen. Han körde ända fram till dem.

Vi stannade vid ett vattenhål för att se när djuren kom för att dricka. Det var en särskilt torr säsong och det fanns inte mycket vatten — egentligen bara dyiga gropar. När elefanterna steg ner i dyn sipprade dyvattnet ner i deras efterlämnade fotavtryck och djuren drack sedan ur elefanternas fotavtryck.

Antiloperna, i synnerhet, verkade mycket skygga. De närmade sig dyhållet bara för att sedan vända om och förskräckta fly därifrån. Jag kunde inte se några lejon i närheten så jag frågade vägvisaren varför antiloperna inte stannade och drack. Han svarade, och detta är viktigt: "Krokodiler."

Jag trodde att han skojade, men jag frågade honom allvarligt: "Vad är den verkliga orsaken?" Samma svar: "Krokodiler."

Lyckligtvis finns det en andlig första hjälp för dem som blivit bitna. Biskopen i en församling är vägvisaren som har hand om denna första hjälp. Han kan också behandla dem som blivit allvarligt moraliskt misshandlade av dessa andliga krokodiler så att de blir fullständigt helade.

dyig grop, så att vi hade en bra utsiktspunkt. "Där", sade han, "Se själv."

Jag kunde inte se något annat än dyn och lite vatten och några skygga djur på avstånd. Men helt plötsligt såg jag! — En stor krokodil låg där och lurpassade på att något intet ont anande djur skulle komma dit för att dricka.

Plötsligt förstod jag! När han såg att jag var villig att lyssna, fortsatte han sin undervisning. "Det finns krokodiler

"Nonsens" sade jag. "Det finns inte några krokodiler där, det kan ju alla se."

Jag trodde att han drev med den utländske storviltexperten och till slut bad jag honom att tala om hur det verkligen låg till. Nu vill jag påminna er om att jag inte var okunnig i ämnet. Jag hade läst många böcker. Dessutom vet ju alla att krokodiler inte kan gömma sig i elefantspår.

Den unge vakten förstod att jag inte trodde på honom och jag tror att han beslutade sig för att ge mig en läxa. Vi körde vidare till en annan plats där vi parkerade bilen uppe på en vall ovanför en annan

över hela reservatet", sade han, "inte bara i floderna. Det finns inget vatten utan att det också finns en krokodil i närheten. Var förvissad om det."

Mannen var snällare mot mig än vad jag förtjänade. Den "besserwisser-attityd" som jag först visat när han sade "krokodiler", kunde ha frestat honom att svara: "Nå, gå och titta efter själv."

Jag såg ju själv att där inte fanns några krokodiler. Jag var faktiskt så säker på mig själv att jag tror jag kunde ha gått dit, bara för att se vad som verkligen var där. En sådan övermodig handling kunde ha varit ödesdiger! Men han hade tålamod nog att undervisa mig.

Jag hoppas att ni är förståndigare när ni talar till era vägvisare än jag var vid detta tillfälle. Den där idén som jag hade fått i huvudet om att jag förstod allt så bra, var en attityd som inte anstod mig, och den anstår inte er heller. Jag känner mig inte stolt över vad som hände, och jag tror att jag skulle ha skämts att tala om det för er, om det inte vore för att ni kan ta lärdom av det.

De som har gått före er genom livet har vissa erfarenheter av vattenhål och höjer en varnande röst om krokodiler. Inte bara dessa stora, grå ödlor, som kan stympa er med sina käftar, utan andliga krokodiler, som är oerhört mycket farligare, mera förädliska och mindre synliga än de väl kamouflerade reptilerna i Afrika.

Dessa andliga krokodiler kan döda

eller stympa era själar. De kan förstöra er sinnesfrid, såväl som sinnesfriden hos dem som älskar er. Det är den sortens krokodiler som vi måste varna för, och det finns knappast ett "vattenhål" i hela världen som inte hemsöks av dem.

Vid en annan resa till Afrika diskuterade jag den här episoden med en vakt från ett annat reservat. Han försäkrade mig om att en krokodil visst kan gömma sig i ett elefantspår — en krokodil stor nog att bita en människa mitt itu.

Så visade han mig en plats där en tragedi hade inträffat. En ung man från England som arbetade på hotellet hade trots alla varningar gått utanför inhägnaden för att titta på någonting som låg på andra sidan en vattensamling som var så grund att vattnet inte ens gick över hans tennisskor.

"Han hade inte ens tagit två steg förrän en krokodil tog honom", sade vakten, "och det fanns ingenting som vi kunde göra för att rädda honom."

Det verkar som om det nästan vore mot vår natur, speciellt när vi är unga, att lyssna på någon annans råd. Oavsett hur väl vi tror att vi känner till en sak eller hur gärna vi än vill göra en viss sak, så finns det tillfällen då det kan vara livsfarligt att inte lyssna på vägvisarna.

Det är hemskt att tänka på den unge mannen, som blev uppäten av en krokodil, men det är inte det värsta som kan hända en människa.

Det finns moraliska och andliga ting som till och med är långt värre att råka ut för än att bli söndertuggad av en hemsk reptil.

Lyckligtvis finns det tillräckligt många vägvisare här i livet för att förhindra att sådana saker händer, om vi bara är villiga att ta emot råd då och då. Om ni lyssnar på era föräldrars, lärares och ledares råd medan ni är unga, kommer ni att lära er att följa den bästa undervisningen av alla — den Helige Andens maning. Detta är personlig uppenbarelse. Det finns ett mönster varigenom vi kan vara vakna för andliga faror. På samma sätt som vägvisaren varnade mig, så kan ni få varningssignaler för andliga krokodiler som lurar på er väg.

Lyckligtvis finns det en andlig första hjälp för dem som blivit bitna. Biskopen i en församling är vägvisaren som har hand om denna första hjälp. Han kan också behandla dem som blivit allvarligt moraliskt miss-handlade av dessa andliga krokodiler så att de blir fullständigt helade.

Erfarenheten i Afrika var ännu en påminnelse för mig att följa Vägvisaren. Jag följer honom därför att jag vill göra det. Jag bär vittnesbörd om att han lever, att Jesus är Kristus. Jag vet att han har en kropp av kött och ben, att han leder denna kyrka och att hans avsikt är att se till att var och en av oss blir ledd tillbaka i trygghet till hans närhet. □

Ur ett tal från generalkonferensen i april 1976.

VARNING! F

Hur man undviker pornografins fälla

Går du ända fram till kanten på klippskrevan och riskerar att ramla ner och inte kunna komma upp igen? Eller håller du dig på avstånd från faran och får allt som en tillgiven himmelsk Fader vill ge dig?

Du har haft en underbar dag på det snötäckta berget. Du och dina vänner tar er upp för den svåraste leden hittills. Inte så långt från bergstoppen ser du en djup klippskrev rakt framför dig — den sortens skrev som kan sluka en bergsbestigare utan att lämna spår efter sig. Går du ända fram till kanten på den hala sluttningen och riskerar att ramla ner? Varnar du de som är bakom dig, eller låter du dem själva finna ut?

Pornografi är som den klippskrevan. En av dess farligaste snaror är att du kanske inte ens inser hur förrädisk den är förrän du fastnat i fällan. Tre unga sista dagars heliga har anonymt delat

med sig av sina erfarenheter. Låt oss kalla dem Mikael, Thomas och Fredrik. De hoppas att deras erfarenheter kan hjälpa andra att undvika denna fälla. Och till dem som kämpar med liknande problem ger de förslag på hur man kan övervinna dem.

Mikael: Jag växte upp i kyrkan och har ett vittnesbörd. Men det finns en del av mitt liv som inte många känner till. När jag var sju år gammal såg jag ofta en pornografisk affisch på väggen hemma hos en granne i tonåren. Den lämnade en bild i mitt medvetande som jag inte kunde släppa. Ovärdiga tankar gjorde att jag utvecklade en ovärdig

vana som jag trodde att jag inte kunde bryta.

Thomas: När jag var omkring tolv år gammal gick jag hem till en vän. Han och ett gäng andra killar i kvarteret satt vid datorn. Jag sade skämtsamt: "Jaså, ni sitter och tittar på pornografi?"

De sade: "Hur kunde du veta det? Titta på det här."

Det var början på mitt problem. Jag började snart använda vår dator för att söka efter fler och fler bilder.

Fredrik: Vanligtvis inser du inte att det är ett problem förrän du har sjunkit så djupt in i det att du inte längre kan sluta. Det är vad som hände mig. Jag var nyfiken och urskuldade mig med att de andra killarna i skolan också tittade på pornografiska bilder och att det inte verkade vara något problem för dem.

ARA!

TITTAR DU BARA ELLER BÖRJAR DU BLI BEROENDE?

Pornografi väcker vår nyfikenhet. På något sätt så verkar den inte så farlig. Vi har alla gått in i en affär bara för att titta — inte för att köpa. Men det här är en mycket stor affär, och det finns nästan ingen gräns på vad den säljer. Väl inne i affären möts vi av otaliga erbjudanden att stilla vår nyfikenhet. Så många att vår nyfikenhet aldrig vilar.

Vi möter många saker — som skal-
lerormar eller övergivna gruvor eller
droger — som kan väcka vår nyfiken-
het. Men eftersom vi vet hur farliga de
är, så går vi därifrån eller lämnar festen
eller stänger av datorn.

När det gäller pornografi kan man
faktiskt inte bara "titta". Det är själva
tittandet som är problemet. Att se på
pornografi utlöser sexuella känslor. Vi
kan lätt bli slav under

Håll dig långt borta från faror

Det är både farligt och fel att avsiktligt se på sådant som stimulerar sexuella tankar. Det finns mycket sådant i vår omgivning. Och eftersom de ofta är lagliga och offentliga kan det ibland vara svårt att undvika att se dem.

Men du behöver inte låta dem snärja dig. Om du tar på dig Guds hela vapenrustning varje dag genom att be, studera skrifterna och följa buden efter bästa förmåga, utvecklar du den styrka du behöver för att stå emot denna och alla andra frestelser.

Här följer några andra förslag på hur du kan undvika den livsfarliga skreva som kallas pornografi och som dödar dig andligen.

1. Känn igen den när du ser den.

Enkelt beskrivet är det så här:

Pornografi är all underhållning som innehåller omoraliska eller oanständiga bilder för att stimulera sexuella känslor. Även konventionella program på televisionen och reklam kan vara pornografiska. Om bilderna väcker sexuella känslor hos dig bör du undvika dem.

2. Bryt det känslomässiga sambandet. Det finns ett samband mellan allt beroendeframkallande beteende och känslor som stress, ångest och depression. Om du känner dig stressad eller ängslig, försök att bearbeta dessa känslor istället för att använda pornografi eller andra destruktiva medel för att försöka dämpa dem. Bön, skriftstudier, motion,

uppbyggande vänner och regelbunden närvaro i kyrkan kan hjälpa dig. En förälder, ledare i kyrkan eller annan pålitlig vuxen person kan vara din livlina om problemen känns för stora att reda ut på egen hand.

3. Surfa rätt. Om du har tillgång till Internet hemma, be dina föräldrar installera ett filter. Men förlita dig inte bara på filtret, det kanske inte är tillräckligt. Det enda sättet att ha full kontroll är att ha självkontroll. Placera inte datorn i ditt sovrum, ställ den där andra också kommer att vara.

4. Var en nutida Josef. Kommer du ihåg vad Josef gjorde när Potifars hustru försökte sätta honom i en omoralisk situation? Josef "flydde därifrån" (1 Mos 39:12). Med andra ord så sprang han sin väg. När du utsätts för pornografi, gå genast därifrån — genom att klicka på musen, byta kanal eller snabbt lämna en väns hem.

5. Sök den bästa hjälpen. Låt inte din ande försvagas av brist på andlig föda. En fast föda av rättfärdiga ämnen — som bön, skriftstudier, Unga mäns och Unga kvinnors veckoträffar, seminariet och en noggrann studie av Vägledning för de unga — kan ge dig den kraft du behöver för att navigera i en värld som har andliga skrevor runt varje hörn. □

dessa lustfyllda känslor, särskilt om de tycks döva stress eller ängslan — och vi kan utveckla ett beroende som är lika svårt att övervinna som drog- eller alkoholberoende.

Fredrik: Nyfikenheten blev ett intresse, och intresset utvecklades till en fast vana. Det dröjde inte länge förrän jag var beroende. Jag kom hem från skolan, gick direkt till datorn och satt där i flera timmar. Mitt sociala liv blev lidande. Det blev också mitt skolarbete, min relation till min familj och — vad som är ännu viktigare — min andlighet.

Samtidigt som jag behövde höra Andens maningar mer än någonsin, blev jag mindre och mindre förmögen att känna något alls. Livet blev en ständig kamp mot depression.

Min själ hungrade och det enda som jag gav den innehöll ingen näring. Jag blev besviken på mig själv och hängav mig åt pornografi för att må bättre. Men pornografin gjorde det bara värre.

VILKA ÄR SKADEVERKNINGARNA?

Skuldkänslor, rädsla och depression är vanliga känslor hos dem som håller på med pornografi. Skuldkänslor eftersom de vet att det de gör är fel. Rädsla eftersom de är rädda att någon ska komma på dem. Depression eftersom de inte längre kan känna Anden. Pornografin skadar deras förhållande till familjen, vänner, ledare i kyrkan och Herren.

Mikael: Mitt självförtroende sjönk när jag var i kyrkan, på skolan och överallt. Jag kände mig

ofta ensam, annorlunda och ovärdig. Om en tjej tyckte om mig tänkte jag: "Hon skulle inte tycka om mig om hon verkligen kände mig." Jag drog mig undan andra människor.

Fredrik: Under alla dessa år gick jag till kyrkan, men mentalt var jag inte där. Jag fortsatte att gå till kyrkan för att mina föräldrar inte skulle bli upprörda. Men jag visste att den livsstil jag valt var fel. Jag såg hur jag förändrades dag efter dag, år efter år. Jag blev känslolös och förhårdad. Jag började ljuga för mina föräldrar, min biskop och alla jag kom i kontakt med. Inuti mig härskade kaos och andlig tortyr.

NYCKELN TILL FÖRÄNDRING

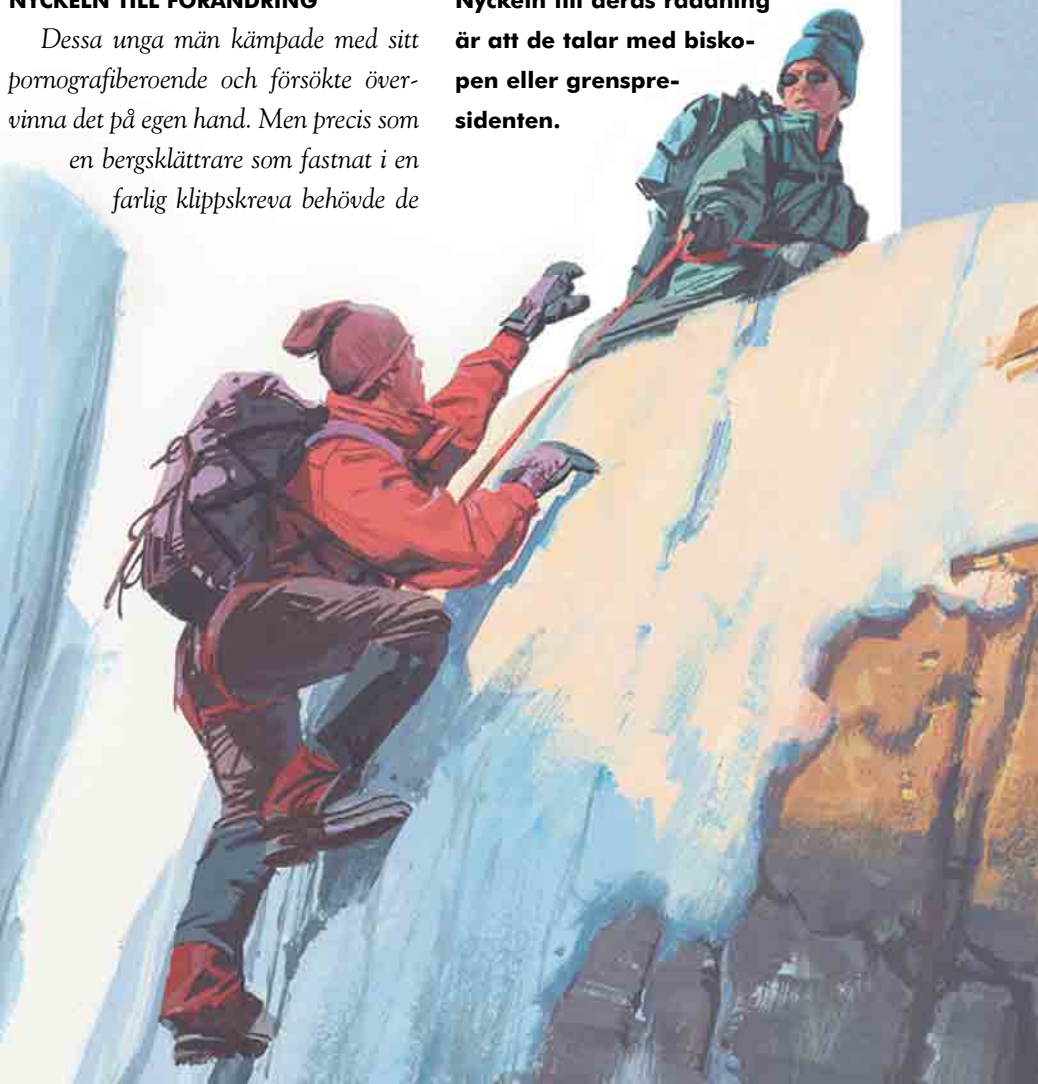
Dessa unga män kämpade med sitt pornografiberoende och försökte övervinna det på egen hand. Men precis som en bergsklättrare som fastnat i en farlig klippskrevla behövde de

alla hjälp. En intervju med biskopen blev deras nyckel till att kunna förändra sitt liv.

Mikael: Jag bad om styrka att kunna stå emot dessa frestelser. Jag gjorde upp en lista på saker som kunde hjälpa mig komma närmare Gud, som bön, skrifterna och rena tankar. Men trots att jag arbetade hårt kunde jag inte besegra mitt problem.

Bara tanken på att bekänna för biskopen fick mig att rysa. Jag tyckte

Många försöker bemästra sitt beroende av pornografi på egen hand. Men precis som en bergsklättrare i en farlig klippskrevla, behöver de alla hjälp. Nyckeln till deras räddning är att de talar med biskopen eller grenspresidenten.

att det var bättre att berätta allt för biskopen när jag hade tagit mig igenom det. Men jag insåg slutligen att jag aldrig skulle ta mig igenom det om jag inte talade om det. Eftersom Gud redan visste vad jag kämpade med och jag kände att jag kunde be till honom och diskutera mitt problem, vad gjorde det för skillnad om jag talade med Guds tjänare ansikte mot ansikte? När jag väl beslutat mig för att bekänna mitt problem, fick jag en uppmuntrande känsla av frid som bekräftade att det var rätt beslut.

Om du utsätter dig för pornografi är du inte moraliskt ren, även om du inte har gjort något annat som är omoraliskt. Fredrik berättar om hur han insåg att han inte var värdig att gå till templet eller på mission.

Fredrik: Jag knäböjde ödmjukt inför Herren med tårar i ögonen och bad om en styrka större än min egen. Jag bad kväll efter kväll, och jag visste till slut att jag måste tala med min biskop om det. Det var den svåraste delen — att erkänna för någon annan att jag hade ett problem. Jag sade till mig själv att jag kunde klara av det själv och att ingen annan någonsin behövde veta. Jag ville att det skulle vara någonting som bara var mellan Gud och mig. Men jag insåg slutligen att det var omöjligt. Jag talade med min biskop och påbörjade en lång och svår omvändelseprocess.

DU ÄR INTE ENSAM

Det kan vara svårt att omvända sig, men det är också en tid av tröst och hopp.

En biskop talade om dem som kämpar mot pornografi och sade: "Man kan få hjälp. Omvändelse är en process. Det tar tid att bryta negativa vanor och varje liten seger måste uppmärksammas, förstärkas och firas under processens gång. En del av dem som jag har arbetat med kämpar fortfarande med sitt problem, men de försöker i alla fall inte att dölja det längre. De bygger upp ett supportsystem. De har insett att de inte behöver möta denna prövning på egen hand."

En tidigare biskop förklarar: "Förtom min familj tror jag inte att jag älskade någon i min församling mer än dem som kom till mig med brustna hjärtan och som sökte förlåtelse och frid. De brydde sig mer om vad Herren tyckte om dem än vad andra människor ansåg. Jag uppskattade deras mod och önskan att ställa allt tillrätta. Jag grät för deras skull. Jag gladdde mig när de var rena och hela igen. Och efteråt var de i mina ögon aldrig före detta syndare — bara älskade bröder och systrar."

"Lita på Herren", har äldste Richard G Scott i de tolv apostlarnas kворum sagt. "Han vet vad han gör. Han känner redan till era problem. Och han väntar på att ni skall be om hjälp" ("Förtrosta på Herren", Nordstjärnan, juli 1989, s 31).

HUR MÅR MIKAEL IDAG?

Jag kände mig lättad när jag slutade att låtsas. När jag delade bördan med min biskop och min familj behövde jag inte längre klara av detta beroende ensam. Nu använder jag mig av detta supportsystem.

En profets varning

"Jag vädjar till er pojkar ... att hålla er fria från världens onda. Ni får inte hänge er åt ett vulgärt språk i skolan. Ni får inte berätta oanständiga skämt. Ni får inte söka efter pornografiskt material på Internet. Ni får inte ringa betaltjänster för att lyssna på oanständigheter. Ni får inte hyra videofilmer med pornografi av något slag. Sådant liderligt material är inte för er. Håll er borta från pornografi på samma sätt som ni undviker en allvarlig sjukdom. Den är lika fördärlig. Den kan bli en vana, och de som ägnar sig åt den kan så småningom inte vara utan. Den är vanebildande.

Detta är en femmiljarderdollarindustri för dem som producerar den. De gör den så ... attraktiv de kan. Den förför och förgör sina offer. Den finns överallt. Den finns omkring oss. Jag vädjar till er unga män att inte syssla med sådant. Ni har helt enkelt inte råd att göra det." — President Gordon B Hinckley ("Lev så att du är värdig den flicka du en gång ska gifta dig med", Nordstjärnan, jul 1998, s 50). □

Ett problem som hade dominerat mina ungdomsår kunde inte besegras över en natt. Vägen har varit lång och svår — och jag är inte framme än. Det räcker inte längre med att bara se lycklig ut. Jag vill *vara* lycklig. Jag lär känna Kristus bättre och lär mig att förstå vad försoningen innebär. Frälsaren ger mig den styrka jag behöver så att mitt självförtroende och min självrespekt växer var dag.

OCH THOMAS?

Jag var ärlig mot min biskop. När min far talade med mig var jag ärlig mot honom också. Vi arbetade på problemet tillsammans. Vi beslöt oss för att koppla bort Internet under en tid i vårt hem. Det var en stor hjälp.

Jag ska snart fylla 16 och jag är glad över att jag beslutade mig för att pornografin inte skulle få kontrollera mitt liv. Jag har bättre självförtroende och tänker på unga kvinnor på ett annat sätt än tidigare. Med hjälp av min biskop förbereder jag mig nu för att gå till templet, verka som heltdmissionsnär och för ett underbart äktenskap en dag.

OCH FREDRIK?

Det tog lång tid och en uppriktig strävan att bryta dåliga vanor. Min prästadömsledare bedömde till slut att jag var värdig att gå ut på mission.

Det var underbart att kunna gå till templet och veta att jag var ren. Anden som jag hade sökt under alla dessa tonår flödade in i mitt hjärta och

mitt liv. Jag är så tacksam för Jesu Kristi försoning.

Motståndaren försöker fortfarande få mig på fall igen, men jag har lärt mig att ta på mig Guds vapenrustning varje dag. Jag vet att Jesus Kristus älskar mig, och jag älskar honom.

HUR ÄR DET MED DIG?

Det bästa sättet att undvika att få problem med pornografi är att hålla sig

så långt borta från den som möjligt. Men om du kämpar mot pornografi eller en annan ovärdig vana, var snäll och tala med din biskop eller grenspresident. Han älskar dig, han kommer att vara diskret och han kan hjälpa dig att tillämpa försoningens kraft i ditt liv. Med Frälsarens och hans tjänares hjälp kan du få den styrka som du behöver. Du kan bli ren och trygg och värdig på alla sätt. □

Ännu en drog?

Pornografi kan vara mycket beroendeframkallande. Vetenskaplig forskning — däribland ny teknik inom hjärnröntgen — visar på att pornografi kan orsaka fysiska och kemikaliska förändringar i hjärnan som påminner om dem som orsakas av droger. Det enda säkra sättet att undvika faran är att hålla sig borta från pornografi helt och hållet.

Om du har blivit beroende av den måste du söka hjälp. Den första du måste tala med är din biskop eller grenspresident. Han kan hjälpa dig att använda Frälsarens återlösande och helande kraft i ditt liv. Om det är nödvändigt kan han också hjälpa dig finna professionell rådgivning. Försök inte att klara av det ensam!

Pornografi är inte bara tillgänglig, den framhålls och marknadsförs. Ingen — ingen vuxen, ingen återvänd missionär, ingen — är så mogen eller så stark att han eller hon kan ta risken att medvetet utsätta sig för den. Bestäm er för att vara på er vakt hela livet. Det är än viktigare för dem som tidigare har haft problem med pornografi. Det är jämförbart med att ha övervunnit ett drog- eller alkoholberoende. Du får inte ens kasta en blick på det igen eftersom det utan förvarning kan bemästra dig. □

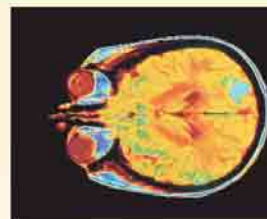

FOTO AV HJÄRNRÖNTGEN, PHOTO DISC

JEREMIA:

Som lera i krukmakarens hand

Herrens ömma formgivning av profeten
Jeremias liv påminner oss om hur han kan forma våra liv.

Äldste Jean A Tefan
Områdesauktoritetssjuttio

Hans namn betyder "Jehova skall upphöja" och han tvekade inte att tjäna Herren. Ändå upplevde profeten Jeremia mycken andlig vånda.

Någon gång under de första åren av Jeremias över 40 år långa ämbets-tid i Jerusalem befallde Herren honom att besöka en krukmakares hus (se Jeremia 18:1–2). Jeremia såg hur krukmakaren arbetade, hur denne med foten fick den understa drejskivan att snurra samtidigt som han på den övre skivan arbetade med sina händer på en klump fuktig lera. Krukmakeri är ett av civilisationens äldsta hantverk. Jeremia såg hur krukmakaren upptäckte en brist i kärlet han drejade. Jeremia tyckte att det var intressant att se hur krukmakaren tryckte ihop leran i sina händer och började skapa ett helt annat kärl (se Jeremia 18:3–4). Herren ställde sedan en retorisk fråga: "Skulle jag inte kunna göra med er, ni av Israels hus, så som denne krukmakare gör?" (Jeremia 18:6.) Han kunde lika gärna ha talat om Jeremia.

Han var en profet som såg många av Israels ogudaktighets mörkaste dagar. Ändå såg han i allt detta Mästerkrukmakarens skickliga hand som formade Jeremias karaktär till ett vackert konstverk. Det som hände honom påminner oss om hur vi måste lägga våra liv, hur svårt det än kan vara, i Herrens kärleksfulla händer.

HANS KALLELSE TILL VERKET

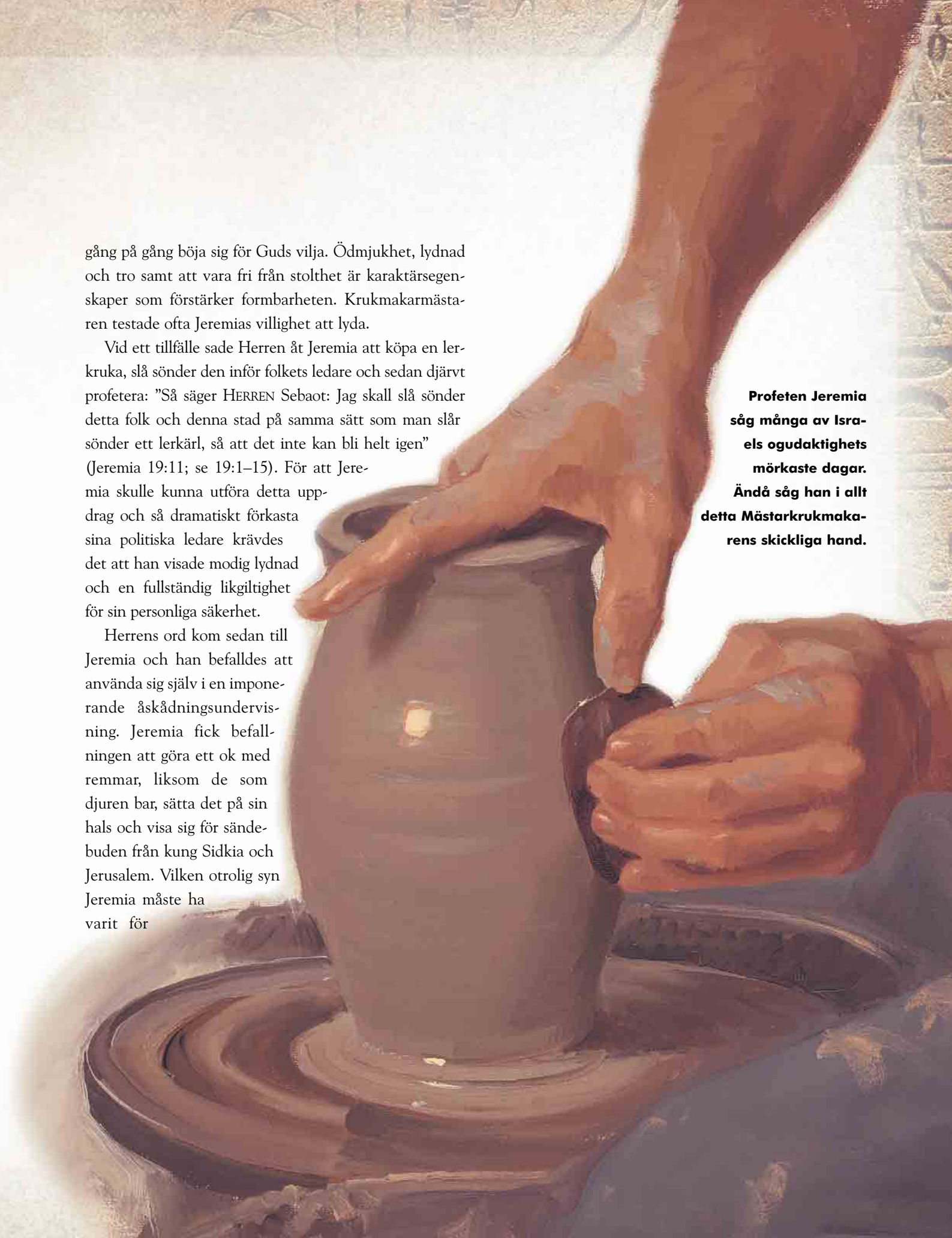
Jeremia föddes i staden Anatot. Den låg ungefär fem kilometer nordost om Jerusalem. Hans far, Hilikia, var "en av prästerna i Anatot i Benjamins land" (Jeremia 1:1).

Medan Jeremia fortfarande var ung kallade Herren honom som sin profet: "Gå vart jag än sänder dig och tala vad jag än befäller dig" (Jeremia 1:7). Jeremia opponerade sig först mot Herrens förtroende för honom. "Jag förstår inte att tala, ty jag är för ung" (Jeremia 1:6). Men Herren kände till Jeremias förmåga: "Innan jag formade dig i moderlivet utvalde jag dig ... Jag satte dig till en profet för folken" (Jeremia 1:5).

På samma sätt känner Herren var och en av oss och har utvalt oss att komma till jordelivet vid en tidpunkt och på en plats som är bäst för oss. Han kan forma oss genom våra kallelser att verka i hemmet eller kyrkan. Min hustru och jag lärde oss att ännu mer uppskatta denna princip när vi kallades att presidera över Fijimissionen Suva. Vi talade inte flytande engelska och min fru i synnerhet kände sig mycket överväldigad. När hon avskildes fick hon denna gåva som en särskild välsignelse. Hon studerade flitigt och övade på sin engelska hemma och med missionärerna. Snart kunde hon tala engelska med missionärerna på zonkonferenserna i Fiji, Vanuatu och Kiribati, samtidigt som hon lärde missionärerna som verkade i Nya Caledonien att tala franska. Hon ansåg att Herren hade kallat henne att tjäna alla dessa människor, och eftersom de talade olika språk behövde hon kunna tala båda språken. Denna erfarenhet har format och välsignat henne, vår familj och dem som hon fick möjlighet att undervisa, även om hennes engelska har en lätt fransk brytning.

HANS FORMBARHET

Den person Jeremia danades till berodde till stor del på hans formbarhet, med andra ord hans beredvillighet att lyda Guds befallningar, att flexibelt och utan tvekan

gång på gång böja sig för Guds vilja. Ödmjukhet, lydnad och tro samt att vara fri från stolthet är karaktärsegenskaper som förstärker formbarheten. Krukmakarmästaren testade ofta Jeremias villighet att lyda.

Vid ett tillfälle sade Herren åt Jeremia att köpa en lerkruka, slå sönder den inför folkets ledare och sedan djärvt profetera: "Så säger HERREN Sebaot: Jag skall slå sönder detta folk och denna stad på samma sätt som man slår sönder ett lerkärl, så att det inte kan bli helt igen" (Jeremia 19:11; se 19:1–15). För att Jeremia skulle kunna utföra detta uppdrag och så dramatiskt förkasta sina politiska ledare krävdes det att han visade modig lydnad och en fullständig likgiltighet för sin personliga säkerhet.

Herrens ord kom sedan till Jeremia och han befalldes att använda sig själv i en imponerande åskådningsundervisning. Jeremia fick befallningen att göra ett ok med remmar, liksom de som djuren bar, sätta det på sin hals och visa sig för sändebuden från kung Sidkia och Jerusalem. Vilken otrolig syn Jeremia måste ha varit för

Profeten Jeremia såg många av Israels ogudaktighets mörkaste dagar. Ändå såg han i allt detta Mästarkrukmakarens skickliga hand.

dessa inflytelserika och mäktiga män! Jeremia sade till dem att om de inte frivilligt böjde sig inför och tjänade kungen i Babel, som oxar under oket, skulle Herren utrota dem (se Jeremia 27:1–11).

Vid detta och många andra tillfällen var Jeremia formbar nog att göra det Herren befallde, oavsett hur egen- domlig, impopulär eller dåraktig han kan ha tyckts i andras ögon.

Medan jag verkade som missions- president träffade jag många unga människor som också visade denna formbarhet. Den första gången jag träffade Olivier Pecqueux var under ett besök till Nya Caledonien. Han var 24 år gammal och gjorde militär- tjänsten. Han var inte aktiv i kyrkan utan levde istället ett världsligt liv. Men Herren hade andra planer för honom. På hans begäran träffades vi och pratade om hans patriarkaliska välsignelse. Han beslöt sig för att ödmjuka sig, omvända sig och låta Herren forma hans liv. Han kallades snart som heltidsmissionär och han blev en av mina bästa äldster. I dag går han på college och gifte sig nyligen i templet på Tahiti.

Våra beslut borde visa prov på samma formbarhet och hopp i Kristus. Äldste Hugh W Pinnock (1934–2001) i de sjuttios kvorum sade följande: "Då vi handlar fel, som det forna Israel gjorde, kan vi ta det vi misslyckats med och börja på nytt. Krukmakaren gav inte upp och kastade bort leran ... och vi skall inte känna hopplöshet och för- kasta oss själva. Ja, vår uppgift är att övervinna våra svå- righeter, ta vad vi har och är och börja på nytt."

DET HAN FICK UTSTÅ

Jeremia var en man som såg mycket elände (se Klag 3:1). Faktum är att redan då han kallades varnade Herren

honom för att kungar, furstar, präster och folket skulle strida mot honom. Men Herren lovade: "De skall ... inte bli dig övermäktiga. Jag är med dig ... för att rädda dig" (Jere- mia 1:19). Här följer bara två av många svåra situationer som Jeremia ombads uthärda.

När Pashur, prästen som var ansvarig för ordningen på templets förgårdar, hörde den imponerande berättelsen om hur Jeremia krossade lerkrukan och profeterade för folket,

Jeremia var formbar nog att göra det Herren befallde, oavsett vad det fick andra att tänka om honom.

lät han arrestera och misshandla Jere- mia och satte honom i stocken. Dagen därpå befallde Pashur att Jeremia skulle föras fram inför honom. Jeremia upprepade då utan fruktan Herrens ord om annalkande undergång och tillade: "Och du själv, Pashur, skall gå i fångenskap med alla som bor i ditt hus" (Jeremia 20:6).

När den babyloniska armen beläg- rade Jerusalem vidarebefordrade Jere- mia Herrens ord till kung Sidkia och hans folk och sade att de måste ge upp. Detta upprörde vissa ämbetsmän och de använde sig av Jeremias försök att lämna Jerusalem som en förevänd- ning till att anklaga honom för förrä-

deri och fängsla honom (se Jeremia 37:6–15).

Jeremia kastades ner i en fruktansvärd brunn för att dö av svält. Brunnen bestod av en päronformad hållighet som huggits ut ur klippan för att samla och förvara vatten. Under årens lopp hade det samlats avlagringar i brunnen. De var så djupa att Jeremia "sjönk ner i dyn" (Jeremia 38:6). Ebed-Melek, kungens etiopiske tjänare, visade mod och kristuslikt tjänande. Om det inte hade varit för honom skulle Jeremia säkert ha dött (se Jeremia 38:7–13; se även 1 Nephi 7:14).

När den babyloniske kungen intog Jerusalem valde Jere- mia att stanna hos sitt folk i Jerusalem för att fortsätta att ge dem Herrens ord, trots deras ständiga vägran att följa

hans råd. Man tror att Jeremia dog i Egypten strax efter det att han ännu en gång vädjat till sitt folk att de skulle återvända till Herren (se Jeremia 44).

Det som Jeremia utstod var några av Herrens mest kraftfulla redskap för att forma och rena Jeremias liv. På samma sätt ger det som vi utstår och tålmodigt genomlider oss erfarenhet och kan tjäna oss till godo (se L&F 122:7–8). Äldste John B Dickson i de sjuttios kворum har sagt: "Livet är inte avsett att vara lätt. Jag lovar emellertid dem som arbetar trofast ... och som med beslutsamhet handskas med varje utmaning på rätt sätt ... att de kommer att välsignas med en glädje ... som formar och bygger upp oss och som aldrig kan tas ifrån oss."²

ETT HEDERVÄRT KÄRL

Den 19 december år 1841 träffades de tolv apostlarnas kворum hemma hos profeten Joseph Smith. Mötets protokoll, fört av Wilford Woodruff, säger följande: "Äldste Heber C Kimball undervisade ... om leran i krukmakarens hand. När den missformades i krukmakarens hand skars den bort från drejskivan och kastades tillbaka i kvarnen för att användas i nästa omgång. Den var ett vanhedrat kärl. Men den lera som formades väl under krukmakarens beröring ... var ett hedervärt kärl."³

Jeremia var en profet som förvisso vittnade om Kristus (se Helaman 8:20). Frälsaren citerade själv Jeremias ord för att undervisa och profetera under sin jordiska verksamhet. Hans liv var ett hedervärt kärl, ett exempel på

tjänande, formbarhet och tålmodighet som vägleder de heliga idag.

Våra liv kan också vara hedervärda kärl, konstverk i Mästerkrukmakarens hand, om vi lystrar till hans kallelse, är formbara i hans händer och lär från det vi måste utstå. □

Äldste Jean A Tefan är områdesauktoritetssjuttio och verkar i området Stilla-havsöarna.

SLUTNOTER

1. "Börja på nytt", *Nordstjärnan*, okt 1982, s 23.
2. "Ingen sade att det skulle vara lätt", *Nordstjärnan*, januari 1993, s 44.
3. *History of the Church*, 4:478.

Herren sade åt Jeremia att slå sönder en lerkruka inför folkets ledare och sedan djärvt profetera om deras undergång. För att Jeremia skulle kunna utföra detta uppdrag krävdes det att han visade modig lydnad.

Frågor och svar

Jag känner mig ledsen större delen av tiden. Vad kan jag göra för att känna mig lyckligare?

Svaren är avsedda att ge hjälp och perspektiv, inte att framställa kyrkans lära.

LIAHONAS SVAR

Profeten Lehi lärde: "Ty det måste vara så, att det finnes en motsats till allting" (2 Nephi 2:11). För att Guds skapelser ska kunna uppfylla meningen med sitt liv måste det

finnas motsatser — hälsa och sjukdom, gott och ont, ljus och mörker, lycksalighet och elände. Därför är sorgsenhet en nödvändig del av vårt dödliga liv.

Men om du blir ledsen ofta, eller känner dig deprimerad under en längre tid, bör du göra något åt det. Om du kämpar med sådana ytterligheter, tala genast med dina föräldrar eller en ledare i kyrkan. Sök Herrens hjälp genom bön och prästadömsvälsignelser. Han hjälper dig alltid.

Om du fortsätter att vara olycklig kanske dina föräldrar eller ledare i kyrkan rekommenderar att du söker erkänd professionell hjälp, till exempel från en läkare eller kurator. De kan avgöra om du lider av en psykisk eller känslomässig obalans. Rådgivning, medicin och annan medicinsk hjälp kan delvis vara lösningen för dig.

Det kan också hjälpa dig att komma ihåg att det är Satan som försöker göra oss olyckliga. Lehi lärde: "Emedan [Lucifer] fallit från himmelen och blivit evigt olycklig, försökte han att göra hela människosläktet olyckligt" (2 Nephi 2:18). Satan och hans följeslagare frestar oss att synda, för synden gör oss olyckliga. De viskar också tvivel och modfälld-

FOTOILLUSTRATION STEVE BUNDERSON

het i vårt öra, de frestar oss att ifrågasätta vår förmåga, vårt vittnesbörd och våra möjligheter som Guds barn.

Om din nedstämdhet orsakas av synd bör du utöva tro på Jesus Kristus och omvända dig. Det kanske inte blir lätt, men det finns ingen större glädje än den som kommer av att veta att ens synder blivit förlåtna genom omvändelse. Din biskop eller grenspresident kan hjälpa dig. Om din nedstämdhet kommer av att du inte tror att du duger eller av tvivel, sök den Helige Andens sällskap så att han kan stärka din tro på Frälsaren. I båda fallen kan bön och prästadömsvälsignelser hjälpa dig.

Ibland blir vi ledsna på grund av yttre omständigheter. Nära och kära kan avlida, vänner kan vända sig emot dig, personer kan vara okänsliga och du kan råka ut för skador eller bli sjuk. Upplevelser som hjälper oss att växa är inte alltid angenäma. Ibland måste du helt enkelt bara uthärda en situation och hämta tröst i vetskapen om att Herren har lovat att vi inte skall möta svårigheter som vi inte har förmåga att uthärda (se Alma 13:28).

Vi kommer alla att uppleva olika saker i livet, men vi kan uthärda dem med Herrens hjälp. "Människorna äro till för att hava glädje", sade Lehi (2 Nephi 2:25). Herren vill att vi ska

vara lyckliga. Trots att vi kanske inte alltid är lyckliga idag, har vi blivit lovade att om vi lyder hans bud och uthärdar intill änden, kommer vi en dag att vara lyckliga för evigt i hans närhet.

För mer information på engelska, gå till www.ldsfamilyservices.org.

LÄSARNAS SVAR

När jag är ledsen tänker jag på Frälsarens offer. Jag får då en varm känsla inombords och tanken kommer: "Han gjorde det för min skull." Herren vill att vi ska vara lyckliga, känna glädje och njuta av hans välsignelser.

Veronica Toledo Lazanas,
19 år,
Pasigs första församling,
Pasigs stav, Filippinerna

För att känna dig lyckligare kan du utveckla en större kärlek till Gud och dina medmänniskor genom att hjälpa dem som finns runt omkring dig. Ödmjuka dig och ta dig tid att tjäna andra.

Obioma Madumere, 17 år,
Old Umuahia gren,
Umuahia stav, Nigeria

Herren har visat oss att vägen till lycka är att leva efter evangeliet. Om vi gör det välkomnar vi Guds Ande

"Resan till lycka"

De många timmar som jag har ägnat åt att lyssna på mäns och kvinnors problem har övertygat mig om att både lycka och olycka till stor del beror på oss själva. ...

Ingen är någonsin lycklig 24 timmar om dygnet, 7 dagar i veckan. Istället för att tänka i dagar, kanske vi behöver fånga lyckan i små stycken, lära oss att känna igen det som ger glädje och sedan värdesätta det så länge det varar ...

Resan till lycka ... gör man på osjälviskhetens, visdomens, förnöjsamhetens och trons språngbräda. Framåtskridandets och tillfredsställelsens fiender är bland annat tvivel på sig själv, dålig självkänsla, självömkan, bitterhet och förtvivlan." — President James E. Faust, andre rådgivare i första presidentskapet ("Vårt sökande efter lycka", *Liahona*, oktober 2000, s 2–8) □

in i våra liv, och dåliga känslor får inte plats i våra hjärtan.

Virginie Teihotaata, 23 år,
Uturoa församling,
Raromatai stav, Tahiti

Om du vill vara glad, gör någon annan en tjänst. Låt dem få del av evangeliets ljus.

Jelena Gritsenko, 16 år,
Vladivostoks andra gren,
Vladivostoks distrikt, Ryssland

En dag var jag så ledsen att det kändes som om jag inte kunde fortsätta så längre. Jag öppnade skrifterna. När jag hade läst klart kände jag frid i mitt hjärta. Jag visste att min himmelske Fader vakade över mig och att han skulle trösta mig.

Guadalupe Celeste Moo Dzul,
19 år,
Calkini gren,
Calkini distrikt, Mexico

Jag ber och läser skrifterna och *Liahona* (indonesiska) för att få bukt med sorgsna känslor. Skrifterna stärker min tro, och *Liahona* hjälper mig att komma ihåg att Gud älskar mig.

Susana Widya Yuliyanti,
21 år,
Banjarsari gren,
Surakarta distrikt, Indonesien

För att bli fri från dåliga känslor läser jag min patriarkaliska välsignelse och begrundar dess ord. Jag går till templet och försöker ta del av anden som finns på denna heliga plats. Och jag försöker använda mig av den eviga kraften i Frälsarens stora offer — försoningen.

Humberto Martins de Araújo
den yngre, 22 år,
Caetes första församling,
Paulista stav i Olinda,
Brasilien

Jag tror att skriftstudier och bön är de bästa hjälpmedel vi har när vi försöker övervinna våra problem.

Äldste Atelea Moeata
den yngre, 20 år,
Tongamissionen Nuku'alofa

Nedstämdhet kommer inte av sig själv. Den kommer inte heller plötsligt eller utan orsak. För inte så länge sedan kände jag mig nere och visste inte varför. När jag bad insåg jag att den Helige Anden försökte tala om för mig att jag var inne på fel väg. Jag beslöt mig för att öka min andlighet. Jag började sätta upp mål, be oftare och studera Mormons bok.

Juliana Lazzarotti dos Neves
Oliveira,
17 år, Santa Clara gren,
Coimbra distrikt, Portugal

När jag inte känner mig glad brukar jag gå på en grensaktivitet. Jag läser *O Le Liahona* (samoanska) eller skrifterna. Jag försöker också undvika att vara överksam. Om vi inte använder vår lediga tid väl ger vi motståndaren tillfällen att fresta oss.

Tofoi A Malaeti'a, 16 år,
Fagasa gren,
Pago stav i Pago, Samoa

FRÅGOR OCH SVAR riktar sig till ungdomar. Vi hoppas kunna trycka ett stort urval svar från ungdomar från olika länder. Svaren ska vara oss tillhanda senast den 15 november 2002. Adressen är Questions and Answers 11/02, *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; eller skicka e-post till cur-liahona-imag@ldschurch.org. Skriv på maskin eller texta tydligt på ditt eget språk. Du måste uppgge fullständigt namn, ålder, adress, församling och stav (eller gren och distrikt). Bifoga om möjligt ett foto av dig. Detta foto returneras inte.

FRÅGA: Jag fyller 19 nästa år och förbereder mig för att gå ut på mission, men jag vet inte så mycket om det melkisedekska prästadömet. På vad sätt skiljer sig ansvaren och uppgifterna i det melkisedekska prästadömet från dem i det aronska prästadömet? Och hur kan jag bäst förbereda mig för att få det melkisedekska prästadömet? □

UNDERSTÖD PRÄSTADÖMETS LEDARE

Välj ut under bön och läs från det här budskapet de skriftställen och lärdomar som tillgodoser de systrars behov som du besöker. Berätta om egna erfarenheter och bär vittnesbörd. Inbjud också dem ni undervisar att göra samma sak.

PÅ VAD SÄTT VÄLSIGNAS VI GENOM ATT PRÄSTADÖMET FINNS PÅ JORDEN?

L&F 84:19–21, 36: "Detta större prästadöme förvaltar evangeliet och innehar nyckeln till rikets hemligheter, ja, nycklarna till kunskapen om Gud. Därför är gudaktighetens kraft uppenbar i dess heliga förordningar. Utan dessa förordningar och prästadömet's myndighet är gudaktighetens kraft icke uppenbar för människorna i köttet ... ty den som mottager mina tjänare, mottager mig."

Äldste Robert D Hales i de tolv apostlarnas kvorum: "Om prästadömet's kraft inte fanns på jorden, skulle motståndaren ha frihet att röra sig och regera hur han ville. Vi skulle inte ha haft den Helige Andens gåva att leda och upplysa oss. Inga profeter skulle tala i Herrens namn. Inga tempel skulle finnas där vi kunde ingå heliga, eviga förbund, och ingen myndighet skulle finnas att välsigna eller döpa, hela eller trösta. Utan prästadömet's makt 'skulle hela jorden läggas öde' (se L&F 2:1–3). Det skulle inte

finnas något ljus eller något hopp — bara mörker" ("Välsignelser genom prästadömet", *Nordstjärnan*, jan 1996, s 33).

Mary Ellen W Smoot, föregående president för Hjälpföreningen, sade: "Vi ... erkänner de välsignelser som det återupprättade prästadömet medför. Vi gläder oss varje gång ett spädbarn välsignas, varje gång ett barn döps, när vi tar del av sakramentet, när vi avskiljs till ämbeten i kyrkan och när vi ser våra makar ge en fars välsignelse. Vi är tacksamma för prästadömet's välsignelser som lyser upp vår väg och ger oss ledning och hopp" ("Jubla och gläd er, ni Sions döttrar", *Liahona*, jan 2000, s 113).

HUR KAN VI AKTIVT STÖDJA VÅRA PRÄSTADÖMSLEDARE?

President Gordon B Hinckley: "Jag ger er mitt vittnesbörd att de sista dagars heligas lycka, de sista dagars heligas frid, de sista dagars heligas välstånd och detta folks eviga frälsning och upphöjelse ligger i att vandra i lydighet till Guds prästadömes råd" ("Om ni är viliga och lydiga", *Nordstjärnan*, nov 1972, s 455).

President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum: "Stöder du din biskop? Stöder du din stavspresident och kyrkans generalauktoriteter?

Eller är du ibland de neutrala, eller de kritiska, som talar illa eller som säger nej till kallelser? Ställ gärna frågan: 'Herre, icke är det väl jag?'" (*Follow the Brethren*, Brigham Young University Speeches of the Year [23 mars 1965], s 9).

Äldste David B Haight i de tolv apostlarnas kvorum: "När vi understödjer kyrkans president med upplyft hand, betyder det inte endast att vi erkänner inför Gud att han är den som rättmätigt innehar alla prästadömet's nycklar. Det betyder också att vi ingår ett förbund med Gud att vi ska följa de anvisningar och råd som kommer genom hans profet. Det är ett högtidligt förbund" ("Högtidlig församling", *Nordstjärnan*, jan 1995, s 13).

L&F 108:7: "Styrk nu dina bröder i all din vandring, med alla dina böner, med alla dina förmåningar och med allt vad du gör." □

Områdesauktoritetssjuttio

”De skola bära vittnesbörd om mitt namn i hela världen”

Äldste Earl C Tingey

i presidentskapet för de sjuttio

”Vi håller på att bli ett världsomspännande samfund”, sade president Gordon B Hinckley (”Detta verk handlar om människor”, *Nordstjärnan*, jul 1995, s 55). Ja, kyrkan har nu över 11 miljoner medlemmar bland världens nationer, och den fortsätter att utföra Frälsarens befallning att sprida evangeliet över hela världen.

Under lördagsmorgonens session på generalkonferensen i april 1997 tillkännagav president Hinckley ett nytt kall i kyrkan för att möta de behov som ett ökande globalt medlemskap för med sig — områdesauktoritetssjuttio, som skulle tillhöra de sjuttios tredje, fjärde och femte kворum. I dag spelar områdesauktoritetssjuttio en central roll i arbetet med att predika och betjäna i evangeliet världen över.

Men vilken uppgift har områdesauktoritetssjuttio? För att förstå det måste vi först förstå de sjuttios uppgift.

BYGGER UPP KYRKAN I ALLA NATIONER

Profeten Joseph Smith tillkännagav upprättandet av de sjuttios ämbete den 8 februari 1835. Den 28 februari organiserade han de sjuttios första kворum (se *History of the Church*, del 2, s 181, 201–204). En månad senare

uppenbarade Herren ytterligare instruktioner genom profeten Joseph som behandlade de sjuttios kallelse och uppgift. Dessa instruktioner finns nedtecknade i vad som i dag är Läran och förbunden 107:

”De sjuttio äro även kallade att predika evangeliet och vara särskilda vittnen för icke-judarna och för hela världen, och häri skilja de sig i sin kallelse plikter från kyrkans andra ämbetsmän ...

De sjuttio skola handla i Herrens namn under de Tolvs ... ledning i uppbyggandet av kyrkan och skötandet av dess affärer ibland alla folk, först bland icke-judarna och därefter bland judarna ...

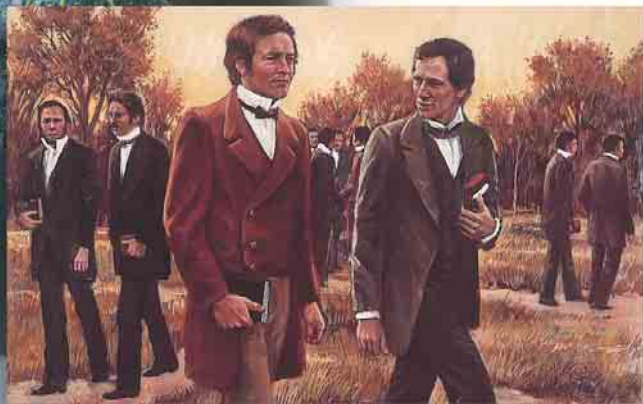
Det är [de Tolvs] plikt att vända sig till de sjuttio i stället för till några andra,

I dag har områdesauktoritetssjuttio en central del i arbetet med att predika och betjäna i evangeliet världen över — bland annat genom att ”bära vittnesbörd om [hans] namn i hela världen”.

FOTON JAMES RIVERA, OSWALD UCKERMANN, NESTOR CURBELO OCH MARVIN K GARDNER

Den 28 februari 1835 organiserade profeten Joseph Smith de sjuttios första kvorum. De kallades att "predika evangeliet och vara särskilda vittnen för icke-judarna och för hela världen".

när [de] behöver hjälp till att predika och betjäna i evangeliet ...

Enligt synen, vari de sjuttios ordning visades, skola dessa hava sju presidenter att presidera över sig, valda av de sjuttios tal.

Den sjunde av dessa presidenter skall presidera över de sex.

Dessa sju presidenter skola utvälja andra sjuttio, utöver de första som de själv tillhöra, och skola presidera över dem.

Likaså skola de välja andra sjuttio, till dess de hava valt sju gånger sjuttio, om arbetet i vingården fordrar så många.

Dessa sjuttio skola vara resande tjänare, först bland icke-judarna och därefter bland judarna" (L&F 107:25, 34, 38, 93–97).

De sjuttios uppgift är sålunda att under ledning av de tolv apostlarnas kvorum bygga upp kyrkan och sköta dess affärer ibland alla nationer. De tolv ska vända sig till de sjuttio när de behöver hjälp att predika och betjäna i evangeliet.

Medlemmar i de sjuttios kvorum innehar inte prästadörets nycklar som en del av kallelsen som sjuttio. Men när de får ett uppdrag från första presidentskapet eller de tolv

apostlarnas kvorum delegeras de nycklar de behöver för att utföra den uppgift de fått. President Brigham Young (1801–1877) förklarade för de sjuttio: "När vi skickar ut er för att bygga upp riket ger vi er nycklarna, kraften och myndigheten" (*History of the Church*, del 7, s 308). När de ordinerats får medlemmarna i de sjuttio den apostoliska myndigheten att bära vittne om att Jesus är Kristus och att gå ut i världen, dit de tolv sänder dem.

NÅR UT TILL FLER

Behovet av områdesauktoritetssjuttio förutsågs av Herren när han gjorde det möjligt att kalla "andra sjuttio, till dess de hava valt sju gånger sjuttio, om arbetet i vingården fordrar så många" (L&F 107:96). Fram till 1997 fylldes behovet av hjälp i betjäningen av kyrkan över hela världen av två andra ämbeten — från 1967 till 1995 av de tolv regionrepresentanter och från 1995 till 1997 av områdesauktoriteter. (För vidare information, se äldste L Aldin Porter, "A History of the Latter-day Seventy", *Ensign*, augusti 2000, s 14–20.)

Kyrkan började växa kraftigt år 1967. Den första staven utanför Nordamerika skapades i Auckland, Nya Zeeland 1958. Nio år senare, då 69 bröder kallades som de tolv regionrepresentanter, fanns det 29 stavar utanför Förenta staterna och Kanada och kyrkan hade 2,6 miljoner medlemmar. Dessa regionrepresentanter bodde i sina hem, fortsatte sin yrkesverksamhet och verkade under de tolv ledning för att utbilda och stärka ledarna i staven. När detta ämbete avvecklades år 1995 fanns det 284 regionrepresentanter som verkade runt om i världen.

När president Hinckley år 1995 tillkännagav att områdesauktoriteter skulle kallas hade kyrkan över nio miljoner medlemmar. President Hinckley förklarade: "[Områdesauktoriteterna] kommer att vara högpräster valda bland erfarna tidigare och nuvarande ledare i kyrkan. De

kommer att fortsätta i sitt nuvarande förvärvsarbete, bo kvar i sitt hem och verka utan betalning. Deras ämbets tid blir flexibel, i allmänhet en period på omkring sex år. De skall ha ett nära samarbete med områdespresidentskapen. De blir färre till antalet än vad regionrepresentanterna har varit" (*Nordstjärnan*, jul 1995, s 55).

1997, när områdesauktoriteterna blev områdesauktoritetssjuttio och ytterligare tre kvorum av de sjuttio bildades, hade kyrkans medlemsantal vuxit till tio miljoner.

Kyrkan hade då över 2 400 stavar, 318 missioner, nästan 25 000 församlingar och grenar samt 56 000 heltidsmissionärer. Tempel fanns spridda över stora delar av världen. Det fanns 51 tempel i bruk — ett antal som skulle fördubblas de följande tre åren.

Sedan 1997 har områdesauktoritetssjuttio delat det tunga ansvar som en växande kyrka ger första presidentskapet, de tolv apostlarnas kvorum och de sjuttios första och andra kvorum. Den tillväxten kommer alltid att

Områdesauktoritetssjuttios profetiska kallelse

"Vi [har] två kvorum med sjuttio som verkar som generalauktoriteter för hela kyrkan ...

Vi har också en trofast kärna av bröder som verkar som områdesauktoriteter. Dessa har kallats överallt där kyrkan finns organiserad. De är trofasta och hängivna män. De är män som älskar kyrkan och som har haft många uppgifter. På våra färder hemma och utomlands har vi arbetat tillsammans med många av dem och har blivit djupt imponerade av deras enastående förmåga ...

Vi har beslutat oss för att för konferensen förelägga att dessa områdesauktoriteter ordinerats till sjuttio. De kommer då att ingå i kvorum och verka under presidenterna för de sjuttio. De ska kallas för områdesauktoritetssjuttio, och ska under ett antal år verka på sin fritid i det område där de bor. De kallas av första presidentskapet och verkar under ledning av de tolv kvorum, de sjuttios presidenter och områdespresidentskapet i den del av världen där de bor ...

I överensstämmelse med deras ordination till sjuttio får de

som ämbetsmän i kyrkan en specifik anknytning till ett kvorum. Även om de endast får begränsade tillfällen att komma samman till kvorummöten så kommer de sjuttios presidenter att kommunicera med dem, utbilda dem, ta emot rapporter och göra annat som hör ihop med detta. De får nu en samhörighetskänsla som de hittills inte haft ...

Vi hälsar dessa bröder varmt välkomna i kvorumets medlemskap och verksamhet. De har vårt förtroende, vår kärlek och vår högaktning.

Med dessa respektive kvorum på plats har vi skapat en struktur varmed kyrkan kan växa obegränsat med en organisation av områdespresidentskap och områdesauktoritetssjuttio, utvalda att arbeta på olika platser i världen enligt de behov som uppstår.

Herren vakar över sitt rike. Han inspirerar dess ledarskap att ta hand om ett ständigt växande antal medlemmar." — President Gordon B Hinckley ("Må vi vara trofasta och sanna", *Nordstjärnan*, jul 1997, s 4–6) □

fortsätta, för såväl forntida som nutida profeter har profeterat om vår tid:

”Men ... himmelens Gud [skall] upprätta ett rike, som aldrig i evighet skall förstöras ... men ... skall ... bestå för evigt” (Daniel 2:44).

”Guds rikes nycklar äro överlämnade åt människan på jorden, och från och med nu skall evangeliet utgå till jordens ändar, liksom den utan händer lösrivna stenen skall rulla fram och uppfylla hela världen” (L&F 65:2).

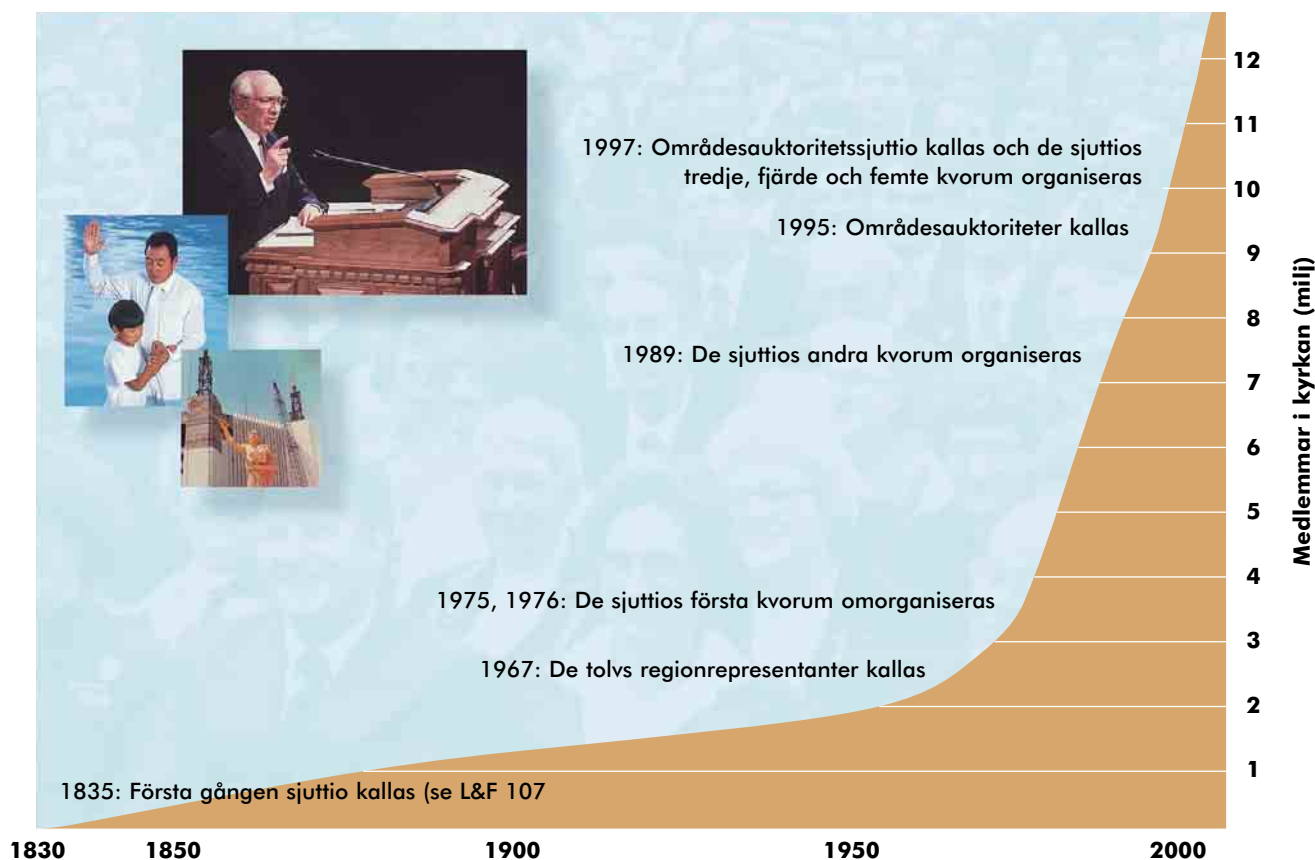
DELAR ANSVARET

Områdesauktoritetssjuttio kan utföra många av de

plikter som åligger de sjuttio i första och andra kvorumet, då de tilldelas uppdraget. Och alla sjuttio verkar för att bygga upp kyrkan. Vad är då skillnaden mellan en områdesauktoritetssjuttio och en medlem i de sjuttios första och andra kvorum?

För det första kommer områdesauktoritetssjuttio att fortsätta i sitt nuvarande förvärvsarbete och verka utan betalning i det område där de bor. Medlemmar i det första och andra kvorumet försakar sitt förvärvsarbete för att resa och verka på heltid varhelst de skickas.

För det andra tillhör områdesauktoritetssjuttio det kvorum som verkar i deras geografiska område. De som bor i Europa,

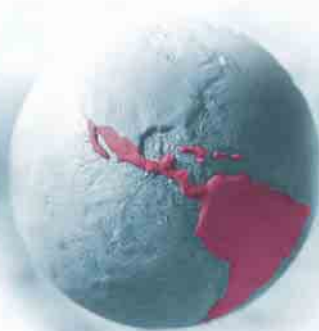
**De sjuttios
tredje kvorum**

*Europa, Afrika, Asien, Australien,
Nya Zeeland, Filippinerna och Stillahavsöarna*

**De sjuttios
fjärde kvorum**

*Mexico, Centralamerika
och Sydamerika*

**De sjuttios
femte kvorum**

*Förenta Staterna
och Canada*

Afrika, Asien, Australien, Nya Zeeland, Filippinerna och Stillahavsöarna tillhör det tredje kvorumet. De som bor i Mexico, Centralamerika och Sydamerika tillhör det fjärde kvorumet, och de som bor i Förenta staterna och Canada tillhör det femte kvorumet. Det första och andra kvorumet har inga geografiska gränser.

För det tredje är medlemmarna i första och andra kvorumet generalauktoriteter, medlemmarna i tredje, fjärde och femte kvorumet är områdesauktoritetsjuttio.

Vad gör då en områdesauktoritetsjuttio? När president Hinckley tillkännagav deras kall i april 1997 räknade han upp några av deras viktigaste uppgifter:

- Presidera vid stavskonferenser och utbilda stavspreidentskap.
- Organisera eller omorganisera stavar och avskilja stavspreidentskap.
- Vara ordförande i planeringskommittéer för regionkonferenser.
- Verka i områdesråd.
- Resa runt i missioner och utbilda missionspresidenter.
- Verka i områdespreidentskap. (Se "Må vi vara trofasta och sanna", *Nordstjärnan*, jul 1997, s 6.)

Tre medlemmar av de sjuttio verkar som ett områdespreidentskap inom vart och ett av kyrkans 29 områdeskontor över hela världen. Tidigare gjorde detta uppdrag att medlemmar av de sjuttios första och andra kvorum och deras hustrur fick ett tungt ansvar, då de ofta bodde långt

ifrån sina familjer under många år. Nu växer antalet områdesauktoritetsjuttio som verkar som medlemmar i områdespreidentskap i de områden där de bor.

Områdesauktoritetsjuttio har verkat i områdespreidentskap sedan 1997. Men 2001 utvidgades områdesauktoritetsjuttios uppgift inom områdespreidentskapen. Två av kyrkans områdespreidentskap består nu enbart av områdesauktoritetsjuttio.

Tre områdesauktoritetsjuttio, födda och bosatta i Guatemala, presiderar till exempel över området Centralamerika. Dessa män, äldste Enrique R Falabella, äldste Julio E Alvarado och äldste E Israel Pérez, presiderar över ett område som täcker Guatemala, El Salvador, Honduras, Nicaragua och Belize. I området finns det 403 000 medlemmar, 78 stavar och 10 missioner.

Över det nyligen upprättade området Idaho i Förenta staterna presiderar tre områdesauktoritetsjuttio som bor i Idaho: Äldste C Scott Grow, äldste D Rex Gerratt och äldste Ronald L Loveland. Dessa bröder presiderar över ett område i södra Idaho som har nära 317 000 medlemmar, 96 stavar och 2 missioner.

De första sjuttio som kallades 1835 var män som hade visat sin trofasthet till och lojalitet mot kyrkan under Sions läger. Vi ser ett liknande mönster idag. Områdesauktoritetsjuttio är män med stor andlig styrka. De är ansvarsfulla och lydiga. Många har tidigare verkat som stavs- eller missionspresidenter. De är föredömliga äkta

män och fäder. De undervisar om evangeliet. När de blir avlösta som områdesauktoritets-sjuttio verkar de återigen i den församling och stav (eller gren och distrikt) de tillhör. De fortsätter att verka i Herrens rike — i vilken kallelse eller vilket uppdrag de än får.

FORTSATT UPPENBARELSE FÖR EN VÄXANDE KYRKA

Vad kommer att ske i framtiden? Kyrkan kommer att fortsätta att växa. I dag finns det över 11 miljoner medlemmar. Några som inte tillhör vår kyrka tror att vårt medlemsantal kommer att överstiga 200 miljoner vid slutet av detta århundrade.

Antalet sjuttios kvorum och antalet medlemmar i de sjuttios kvorum kan växa och mångfaldigas för att möta kyrkans behov. President John Taylor (1808–1887) mottog följande uppenbarelse den 14 april 1883, i samband med att han sökte Herrens vilja beträffande de sjuttios organisation:

”Så säger Herren till det första presidentskapet, till de Tolv, till de sjuttio och till alla som bär mitt heliga prästdöme: Låt inte era hjärtan oroas. Var inte bekymrade över hur min kyrka och mitt prästdöme skall förvaltas och organiseras, eller över hur mitt verk skall utföras. Frukta mig och iaktta mina bud och jag skall uppenbara för eder, från tid efter annan, genom de medel jag därtill utfäst, allt som är nödvändigt för min kyrkas framtida utveckling och fullkomnad, för mitt rikes ordning och utveckling och för mitt Sions uppbyggande och etablering. Ni är mitt prästdöme och jag är eder Gud. Ske alltså. Amen” (*Messages of the First Presidency of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 delar, sammanst av James R Clark, [1965–1975], del 2, s 354).

Vi är välsignade i våra dagar som får ständiga

Genom fortsatt uppenbarelse till sina profeter tillhandahåller Herren den organisation som behövs för att han ska kunna genomföra sina avsikter.

uppenbarelsor från Herren gällande de sjuttios organisation. Att områdesauktoritets-sjuttio kallades och antalet sjuttios kvorum utökades till fem stycken — och antalet kvorum kommer sannolikt att öka — visar att kyrkan får fortsatt uppenbarelse. Utan att göra några grundläggande organisatoriska förändringar kan kyrkan, enbart

genom att när så behövs kalla ytterligare områdesauktoritetssjuttio, ta hand om framtida tillväxt.

Genom fortsatt uppenbarelse till sina profeter tillhandahåller Herren den fullständiga organisation som behövs för att han ska kunna genomföra sina avsikter. Kyrkan är i säker hand under ledning av första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum — de 15 män som vi understödjer som profeter, siare och uppenbarare.

Jag har både iakttagit och deltagit i tillväxten och utvecklingen av kyrkans ledarskap under de senaste 35 åren. Jag har verkat som regionrepresentant. Jag var medlem i presidentskapet för de sjuttio när områdesauktoriteter kallades 1995. Jag bevitnade den minnesvärda händelsen 1997 då områdesauktoriteterna informerades av första presidentskapet att de skulle ordineras som sjuttio och tillhöra ett av de tre nyligen etablerade sjuttios kvorum. Jag vittnar om att uppenbarelsor mottogs vid detta tillfälle. Och jag har sett hur en stark känsla av brödraskap har utvecklats bland de sjuttios kvorum.

De som är kallade som områdesauktoritetssjuttio och som verkar i de sjuttios tredje, fjärde och femte kvorum är män som delar på bördan och ansvaret att bära ett fast vittnesbörd om Jesus Kristus i hela världen. De hjälper verkligen till att uppfylla Herrens befallning till de ursprungliga sjuttio: ”[De] skola bära vittnesbörd om mitt namn i hela världen varhelst ... mina apostlar ... sänder dem för att bereda vägen för mitt ansikte” (L&F 124:139). □

Han hör min bön

Valeria Tello

Några dagar innan mitt sista år i seminariet började kom broder Fernández, vår nye lärare, till mitt hem. Han ville att min syster och jag under ett sakramentsmöte skulle sjunga en psalm om den första synen tillsammans med honom och hans hustru. Jag hade aldrig sjungit offentligt tidigare. Jag hade alltid tyckt att jag inte sjöng tillräckligt bra. Men det kändes inte som om jag kunde vägra, så jag gick med på att försöka.

Jag hade aldrig hört psalmen förut. Några dagar före vårt framträdande fick jag och min syster låna ett band av broder Fernández, så att vi kunde lära oss våra stämmor.

Fredagen innan vi skulle framföra sången började jag få ont i halsen. Jag gick och lade mig tidigt den kvällen, men jag kunde inte sova och hade svårt att andas. Hela kroppen värkte.

Morgonen därpå klagade jag över att det gjorde ont, och min mor rådde mig att gå till doktorn. Doktorn gav mig medicin och sade åt mig att vila.

Jag stannade i sängen resten av dagen. Min familj blev orolig eftersom min feber inte gav med sig. Jag bad mycket och bad min himmelske Fader hjälpa mig att bli frisk.

När jag vaknade på söndagsmorgonen kände jag mig mycket bättre och jag gick till kyrkan. När jag hade burit mitt vittnesbörd om hur jag blivit välsignad genom seminariet var det dags att sjunga. Jag kände mig inte förberedd, men jag visste att min himmelske Fader visste vad jag stod inför och att han skulle hjälpa mig.

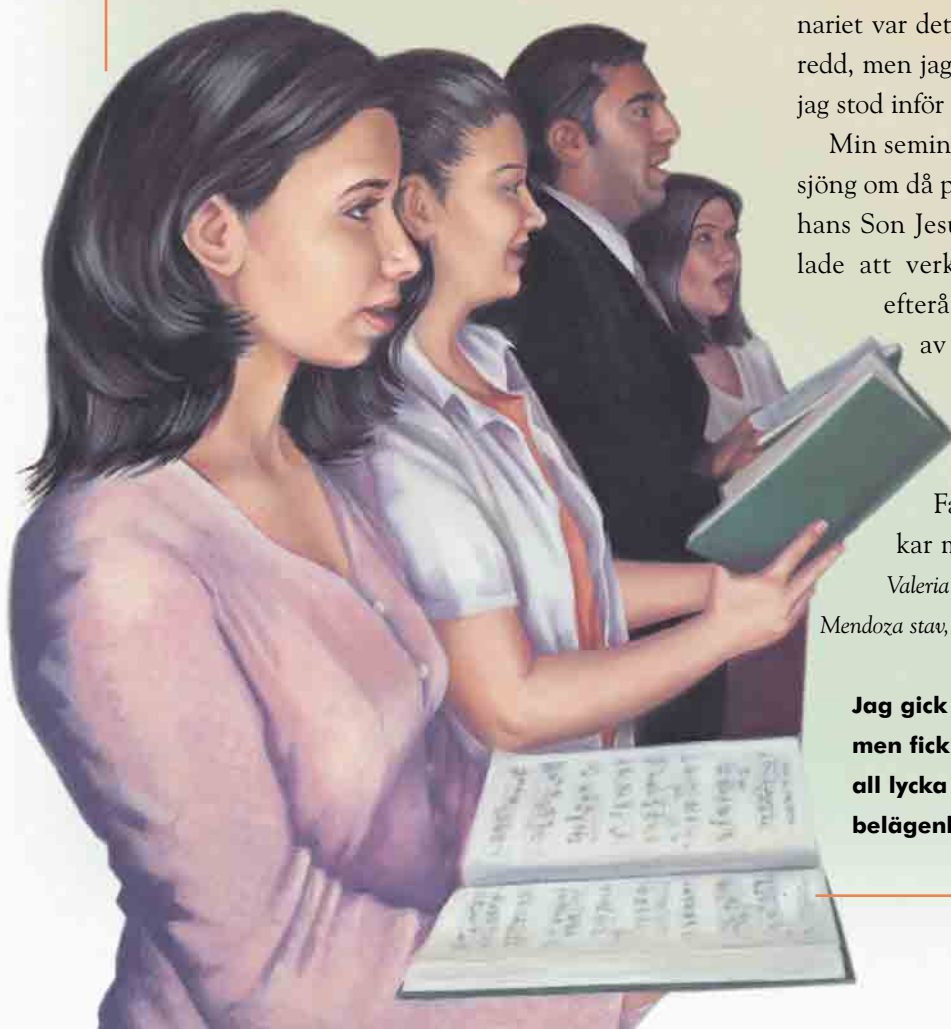
Min seminarielärare, hans hustru, min syster och jag sjöng om då profeten Joseph Smith såg Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus i en syn och hur vi alla är kallade att verka för dem. Medlemmarna berömde oss efteråt, men min största tillfredsställelse kom av att jag hade sjungit för Herren av alla krafter.

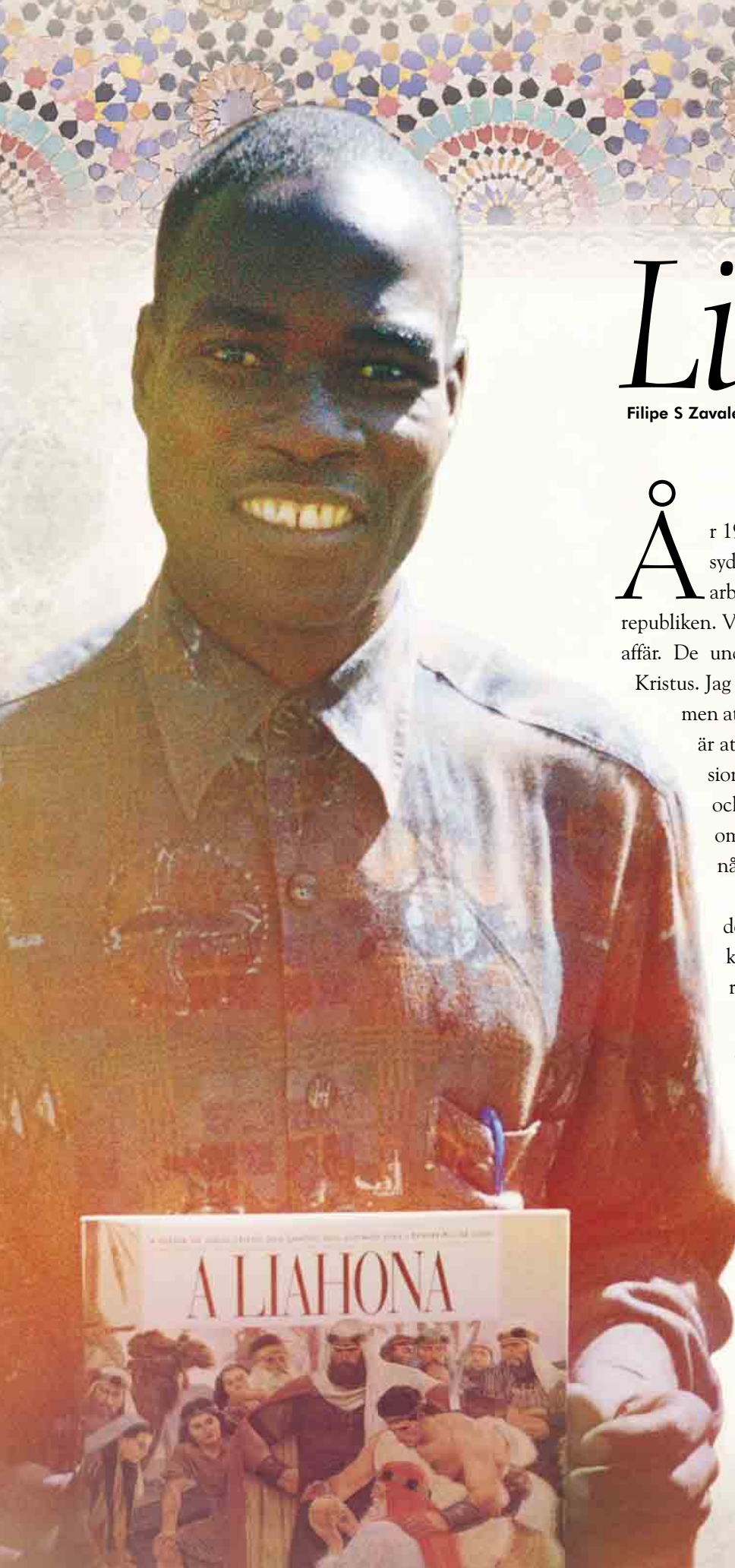
Jag är så tacksam för evangeliet. Jag vet att när jag ber så talar jag med min Fader i himlen. Han hör min bön. Han älskar mig och vet vad jag behöver. □

Valeria Tello är medlem i Plumerillo andra församling,

Mendoza stav, Argentina.

Jag gick med på att delta i ett musiknummer men fick ont i halsen några dagar senare. Till all lycka kände min himmelske Fader till min belägenhet.

A large, close-up portrait of Filipe S Zavale, a Black man with a short haircut, smiling warmly at the camera. He is wearing a dark, patterned button-down shirt. The background behind him is a vibrant, colorful mosaic with geometric patterns in shades of blue, yellow, red, and green.

Liahona

Filipe S Zavale

År 1988 reste jag från mitt hem i Moçambique i sydöstra Afrika för att söka utbildning och arbete i det som då var Tyska demokratiska republiken. Vid ett tillfälle mötte jag två missionärer i en affär. De undrade om jag hade hört talats om Jesus Kristus. Jag svarade att jag hade hört talats om honom, men att jag inte riktigt visste vem han var. Faktum är att jag aldrig tidigare hade trott på Gud. Missionärerna gav mig en Mormons bok på tyska och bad mig läsa den och att fråga Gud i bön om den var sann. Eftersom jag aldrig hade sett någon be, förklarade de hur man gör.

När de hade gått läste jag och bad så som de hade föreslagit. En underbar känsla av frid kom in i mitt hjärta. "Vad är detta?", undrade jag.

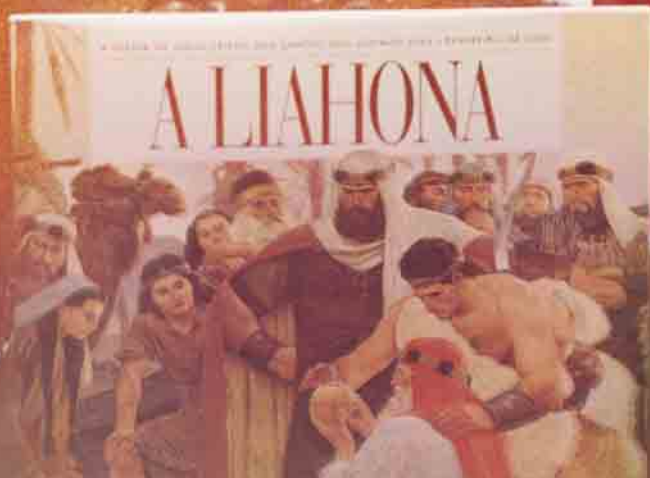
När missionärerna besökte mig nästa gång förklarade de att den frid jag kände i mitt hjärta var svaret på min bön. Då visste jag att boken kom från Gud. Men jag tvekade fortfarande inför att låta döpa mig, eftersom jag trodde att min far skulle förskjuta mig om jag gjorde det.

År 1991, när mitt arbetskontrakt i

Filipe S Zavale fick kännedom om kyrkan medan han bodde i Tyskland. När han återvände till Moçambique vägledde *Liahona* honom under de åtta år som det tog för evangeliet att finna honom igen.

L I A H O N A

34

vägledde mig

Moçambique

Tyskland gick ut, återvände jag till Moçambique. Mitt land låg i krig och kyrkan hade ännu inte etablerats där. Men jag kände glädje i mitt hopp om att kyrkan en dag skulle komma till mitt hemland och att jag då skulle kunna bli döpt. Närhelst någon inbjöd mig att komma till deras kyrka berättade jag för dem att jag tillhörde en annan.

"Vilken då?", brukade de fråga.

"Den har inte kommit hit än", brukade jag svara. "Men den kommer." Det tvivlade jag inte på.

Det tog åtta år innan jag kunde gå till kyrkan igen, men under alla dessa år hade jag något som vägledde mig. När jag lämnade Tyskland ordnade min grenspresident med en prenumeration på *A Liahona* (portugisiska) åt mig. Varje månad under åtta år fick jag *A Liahona* med posten. Och varje månad under åtta år uppmuntrade den mig och gav mig hopp. När jag läste den kändes det som om jag var tillsammans med andra sista dagars heliga. Tidskriften ledde mig att göra det rätta, fyllde mig med underbara känslor, gav mig ödmjuka ord och födde min ande. Jag fann ofta svaren på mina egna frågor i Frågor och svar. Under åtta år var det *A Liahona* som vägledde mig.

Så en dag år 1999 kom heltidsmissionärer in på postkontoret som min bror arbetade på — samma postkontor som mina nummer av *A Liahona* kommer till. När min bror såg äldste Patrick Tedjamulias namnbricka, kände han igen kyrkans namn från mina tidningar och han frågade äldsten vem han var. Min bror förklarade att en i hans familj var medlem i samma kyrka, och äldste Tedjamulia bad att få träffa mig.

När min bror berättade hur han mött missionärerna

kunde jag knappt tro det var sant.

Fanns kyrkan verkligen här i Moçambique?

Jag fick snart höra att det var sant. Vår regering hade erkänt kyrkan 1996.

Det var underbart att få träffa missionärerna igen. Jag kom ihåg det som missionärerna hade undervisat mig om i Tyskland, och jag kände samma frid i mitt hjärta.

I januari 2000 döptes jag till slut och konfirmerades som medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Det har varit till stor välsignelse för mig. Jag känner att Herrens ande finns i allt arbete som kyrkan utför.

Jag är så tacksam för *A Liahona*. Jag är tacksam över att min himmelske Fader gav mig en vägledare, så att jag kunde fortsätta tro och behålla hoppet tills jag fann hans kyrka igen. □

Filipe S Zavale är medlem i Maputo gren, Sydafrikamissionen Johannesburg.

Medlemmar och missionärer samlas inför Filipes dop i januari 2000.

ENIGHET

i äktenskapet

Själva förrättandet av en ceremoni ger inte ett lyckligt och framgångsrikt äktenskap. För att uppnå detta krävs att man glömmer sig själv, fortsätter att uppvakta varandra och lyder Herrens bud.

**President Spencer W Kimball
(1895–1985)**

Ett hedervärt, lyckligt och framgångsrikt äktenskap är givetvis varje normal människas stora mål. Äktenskapet är kanske det allra viktigaste beslutet

med de mest långtgående följderna, ty det har inte bara att göra med lycka för stunden, utan också med evig lycka. Det påverkar inte bara de två berörda parterna utan även deras familjer och i synnerhet deras barn och deras barnbarn under många generationer.

EN FÖRENING AV TANKAR OCH KÄNSLOR

Vid valet av en livskamrat för tid och evighet bör man förbereda sig ytterst noga, fundera, be och fasta för att vara säker på att detta, av alla beslut i livet, inte blir felaktigt. I ett riktigt äktenskap måste det finnas en förening av såväl tankar som känslor. Känslorna får inte helt styra besluten, men tankar och känslor, stärkta av fasta och bön och allvarlig begrundan, gör att äktenskapet får högsta möjliga chans att bli lyckligt. Det innebär uppoffring, att man måste dela med sig, och kräver stor osjälviskhet.

Många TV-filmer och noveller slutar med äktenskap. "De levde lyckliga i alla sina dagar." Vi inser att själva

förrättandet av en ceremoni inte ger ett lyckligt och framgångsrikt äktenskap. Lycka kommer inte genom att man trycker på en knapp, som när man tänder lyset. Lycka är ett sinnestillstånd och den kommer inifrån. Den måste förtjänas. Den kan inte köpas för pengar, inte heller kan den fås gratis.

En del tänker sig lycka som ett liv fyllt av bekvämlighet, lyx och oavbruten spänning. Det sanna äktenskapet bygger emellertid på en lycka som består av mer än detta, som kommer av att man ger, tjänar, delar med sig, uppoffrar och utövar osjälviskhet.

FÖRSTÅENDE HJÄRTAN

Två människor med olika bakgrund upptäcker mycket snart efter vigselceremonin att de måste möta den bistra verkligheten. Det är inte längre ett fantasiliv eller ett låtsasspel. De måste komma ner på jorden igen och återgå till verkligheten. De måste ta på sig ansvar och acceptera nya förpliktelser. De måste avstå från en del personliga förmåner och göra många anpassningar, osjälviska anpassningar.

Man kommer mycket snart efter vigseln underfund med att den andre parten har svagheter som inte tidigare avslöjats eller upptäckts. De dygder som ständigt förstorades upp under uppvaktningstiden blir nu förhållandevis mindre,

och de svagheter som tidigare verkade så små och obetydliga får nu ansefliga proportioner. Tiden har kommit då båda parterna behöver ha förstående hjärtan och sunt förnuft, rannsaka sig själva, resonera med varandra och göra upp planer. Tidigare vanor gör sig nu påmind. Den ena partnern kan vara snål eller slösaktig, lat eller företagsam, hängiven eller ogudaktig. Han kan vara vänlig och samarbetsvillig eller retlig och tvär, krävande eller generös, självupptagen eller blyg. Det blir viktigare att komma överens med svärföräldrar och makens eller makans förhållande till dem får större betydelse.

Det förekommer ofta en ovillighet att stadga sig och att axla de tunga ansvar som genast uppkommer. Slösaktigt leverne ersätts motvilligt av sparsamhet, och ungdomar verkar ofta alltför ivriga att ha allt som grannen har. Det finns ofta en ovillighet att göra de nödvändiga ekonomiska anpassningarna. Unga hustrur kräver ofta att all den bekvämlighet som de tidigare tagit del av hemma hos sina framgångsrika fäder skall finnas i deras egna hem. En del är mycket villiga att hjälpa till med att underhålla en sådan flott livsstil genom att fortsätta att arbeta efter vigseln. De lämnar därför sina hem, där de har sitt främsta ansvar, för att ägna sig åt sitt yrke eller affärsverksamhet. Detta skapar en privatekonomi som blir så fast rotad att det blir mycket svårt att avstå från den för att vara hemma hos barnen. Genom att båda makarna arbetar uppstår det konkurrens istället för samarbete i familjen. Båda kommer hem trötta från arbetet med spända nerver, personlig stolthet, ökat oberoende, och så uppstår det missförstånd. Små konflikter blir enorma problem.

ETT OFELBART RECEPT

Även om det inte är lätt att vara gift, och disharmoniska och söndrade äktenskap är vanliga, är varaktig lycka möjlig, och äktenskapet kan vara mer fascinerande och mer underbart än någon människa kan föreställa sig. Det finns inom räckhåll för varje par, för varje person. Uttrycket "själsfränder" är ett påhitt och en illusion. Och även om varje ung man och ung kvinna med all iver och med en ständig bön i sitt hjärta ska söka efter någon som han eller hon kan passa ihop med och som kan göra livet

vackert, är det onekligen så att nästan varje god man och varje god kvinna kan ha ett lyckligt och framgångsrikt äktenskap om båda är villiga att betala priset.

Det finns ett ofelbart recept som garanterar varje par ett lyckligt och evigt äktenskap. Men i likhet med alla recept får inte huvudingredienserna utelämnas, minskas eller begränsas. Valet av vem man vill uppvakta är mycket viktigt, och den fortsatta uppvaktningen efter vigseln likaså, men ingetdera är viktigare än äktenskapet självt. Framgången i äktenskapet beror på båda parter — inte bara på den ena, utan på båda.

Ett äktenskap som inleds och grundas på sådana rimliga normer som ovan nämnts, kan inte förgöras av någon kraft utom den kraft som finns inom antingen den ena eller båda makarna, och de måste gemensamt axla ansvaret för sitt äktenskap. Andra människor och annan inverkan kan påverka det på ett positivt eller negativt sätt. Ekonomiska, sociala, politiska och andra förhållanden kan nog ha sin betydelse, men framgången i äktenskapet beror först och främst alltid på de två makarna. De kan alltid skapa ett lyckligt och framgångsrikt äktenskap om de är beslutsamma, osjälviska och rättfärdiga.

Receptet är enkelt, det innehåller endast några få ingredienser, men varje ingrediens kan verka på många sätt.

För det första måste det finnas en riktig inställning till äktenskapet, en inställning som påverkar valet av en partner som är så fullkomlig som möjligt i alla de avseenden som är av betydelse för personerna i fråga. Sedan måste dessa två personer tillsammans komma inför altaret i templet med en förvisning om att de måste arbeta hårt för att få ett framgångsrikt liv tillsammans.

För det andra måste det finnas ett stort mått av osjälviskhet. Det gäller för båda att glömma sig själv och planera familjelivet och allt som hör därtill efter vad som är bäst för familjen, att undertrycka självisheten.

För det tredje måste kärleken hållas levande och tillåtas växa genom ständig uppvaktning och fortsatta uttryck för tillgivenhet, vänlighet och omtanke.

För det fjärde måste makarna helt och fullt leva efter Herrens bud, såsom de fastställts i Jesu Kristi evangelium.

Om dessa ingredienser alltid finns med och blandas

Kärleken är som en blomma och behöver regelbunden näring. Vi kan inte förvänta oss att kärleken ska bestå för evigt om den inte ständigt får näring genom små portioner av kärlek, uttryck för uppskattning, beundran och tacksamhet samt av osjälviskt tänkande.

ordentligt, är det ganska osannolikt att lyckan ger vika, att missförstånd fortsätter och att brytningar inträffar. Skilsmässoadvokater skulle tvingas söka sig till andra områden och skilsmässodomstolarna skulle vara igenbommade.

FRÅN "JAG" TILL "VI"

Två personer som funderar på att gifta sig måste förstå att om de ska få det lyckliga äktenskap som de

drömmer om, får de inte betrakta äktenskapet som någon juridisk helförsäkring, utan inse att det innebär uppföringar, att ge av sig själv och till och med att avstå från vissa personliga friheter. Det innebär att hålla ordentligt med pengar. Det innebär barn som medför ekonomiska bördor, arbete, omvårdnad och bekymmer. Men det innebär också de allra ljuvaste och underbaraste känslor.

Varje person är före äktenskapet ganska fri att komma och gå som han vill, att inrätta och planera sitt liv som han finner bäst, att fatta alla beslut med utgångspunkt i sig själv. Fästfolk bör, innan de ger några löften, vara på det klara med att de båda bokstavligen helt och fullt måste acceptera att den nya, lilla familjens bästa alltid måste få företräde framför de enskilda makarnas egenintressen. Varje partner måste ersätta "jag" och "min" med "vi" och "vår". När de fattar ett beslut måste de alltid ta med i beräkningen att två eller flera påverkas av det. När nu hustrun ska fatta större beslut måste hon tänka på vilken inverkan det får på föräldrarna, barnen, hemmet och deras andliga liv. Mannens val av yrke, hans umgängesliv, hans vänner och hans intressen måste nu anpassas till det förhållandet att han är en del av en familj och att han måste ta hänsyn till alla i den.

Ett äktenskap kanske inte alltid är jämlikt och fritt från motsättningar, men det kan skänka stor frid. Ett par kan uppleva fattigdom, sjukdom, besvikelser, misslyckanden och till och med dödsfall inom familjen utan att detta berövar dem den frid de känner. Äktenskapet kan vara framgångsrikt så länge inte själviskhet inträder. Svårigheter och problem för föräldrarna närmare varandra och svetsar dem samman om det råder fullkomlig osjälviskhet. Under depressionen på 1930-talet minskade antalet skilsmässor markant. Fattigdomen, misräkningarna, besvikelserna svetsade föräldrarna samman. Motgångar kan stärka ett förhållande som välmåga kan förstöra.

SKÄNK VARANDRA LYCKA

Ett äktenskap som grundar sig på själviskhet är nästan dömt att misslyckas. Den som gifter sig för att

få välstånd, och den som gifter sig för att öka sitt anseende eller sin sociala ställning, kommer att bli besviken. Den som gifter sig för att tillfredsställa sin fåfänga och stolthet, och den som gifter sig för att reta någon eller såra en annan människa, lurar bara sig själv. Men den som gifter sig för att både skänka och ta emot lycka, för att ta hand om någon och själv bli omhändertagen, och som ser till bådas och sedan också till barnens intressen har goda utsikter att få ett lyckligt äktenskap.

Kärleken är som en blomma och liksom kroppen behöver den regelbunden näring. Den fysiska kroppen skulle snart utmärglas och dö om den inte fick regelbunden näring. Den ömtåliga blomman vissnar och dör utan näring och vatten. På samma sätt kan inte kärleken förväntas bestå för evigt om den inte ständigt får

näring genom små portioner av kärlek, uttryck för uppskattning, beundran och tacksamhet samt av osjälviska tankar.

Total osjälviskhet åstadkommer med all säkerhet också något som är ännu en viktig faktor för ett framgångsrikt äktenskap. Om man alltid söker att befrämja den andres intressen, välbefinnande och lycka kommer den kärlek som finns under uppvaktningstiden och som stärks genom äktenskapet att anta väldiga proportioner. Många par tillåter att deras äktenskap stagnerar och att deras kärlek torkar likt gammalt bröd, slitna skämt eller kall sås. Den näring som kärleken behöver mest är utan tvekan omtanke, vänlighet, hänsynsfullhet, omsorg, uttryck för tillgivenhet, ömsinta kramar, beundran, stolthet, kamratskap, tillit, tro, gemenskap, jämställdhet och ömsesidigt beroende.

Då en man och hans hustru regelbundet besöker templet tillsammans, knäböjer i bön tillsammans, går hand i hand till kyrkans möten, håller sina liv fullständigt kyska och arbetar tillsammans för att bygga upp Guds rike, når lyckan sin höjdpunkt.

LYCKANS HÖJDPUNKT

För att bli riktigt lycklig i äktenskapet måste man fortsätta att troget hålla Herrens bud. Ingen människa, gift eller ogift, har någonsin varit verkligt lycklig om hon inte varit rättfärdig. Det finns tillfällig tillfredsställelse och man kan luras för stunden, men varaktig, fullständig lycka kan endast komma av renhet och värdighet. Den som har ett mönster för ett religiöst liv och som har en djup andlig övertygelse kan aldrig vara lycklig om hon lever ett inaktivt liv. Om inte samvetet bedövats, kommer det att fortsätta göra sig påmint. Om samvetet bedövats är äktenskapet redan i fara. Ett svidande samvete kan göra livet nästan outhärdligt. Inaktivitet verkar nedbrytande på äktenskapet, särskilt om parternas inaktivitet är av olika grad.

Att ha olika trosuppfattningar är den mest prövande och mest olösliga av alla meningsskiljaktigheter.

Äktenskapet är instiftat av Gud. Det är inte bara en samhällelig sed. Utan ett regelrätt och framgångsrikt äktenskap kan man aldrig bli upphöjd. Läs Herrens ord som säger att det är rätt och riktigt att gifta sig.

Eftersom detta är sant bör en eftertänksam och intelligent sista dagars helig planera sitt liv noggrant, för att försäkra sig om att det inte står några hinder i vägen. Genom att begå ett enda allvarligt misstag, kan vi sätta hinder i vår väg som kanske aldrig kan tas bort och som kan hindra oss från att uppnå evigt liv och gudaskap — vår slutliga bestämmelse. Om två människor älskar Herren mer än sina egna liv och sedan älskar varandra mer än sig själva och arbetar tillsammans i fullständig harmoni med evangeliets program som grund, kommer de utan tvivel att erfara denna stora lycka. Då en man och hans hustru regelbundet besöker templet tillsammans, knäböjer i bön i hemmet tillsammans med sin familj, går hand i hand till kyrkans möten, håller sina liv fullständigt kyska — mentalt och fysiskt — så att alla deras tankar och önskningar och all deras kärlek koncentreras på en person, deras livsledsagare, och båda arbetar tillsammans för att bygga upp Guds rike, når lyckan sin höjdpunkt.

"OCH INGEN ANNAN"

Ibland uppstår det klyftor i ett äktenskap trots att Herren har sagt: "Du skall älska din hustru av allt ditt hjärta och hålla dig till henne och ingen annan" (L&F 42:22).

Detta innebär lika mycket att "du skall älska din man av allt ditt hjärta och hålla dig till honom och ingen annan". Människor fortsätter ofta att hålla sig till sina mödrar och fäder och sina vänner. Ibland vill mödrar hålla kvar sitt grepp om sina barn, och såväl män som hustrur återvänder till sina mödrar och fäder för att få råd och vägledning och anförtro sig åt dem, då de i de flesta fall borde hålla sig till sin äkta hälft. Alla intima saker bör hållas strängt konfidentiella och inte diskuteras med andra.

Det är bäst om äkta makar genast skapar ett eget hem, avskilt och på avstånd från bådas svärföräldrar. Hemmet kanske är mycket enkelt och anspråkslöst, men det är ändå ett eget hem. Ert liv som gifta bör vara självständigt och inte påverkas av hans eller hennes föräldrar. Ni älskar dem mer än någonsin, ni uppskattar deras råd och att umgås med dem, men ni lever ert eget liv, och styrs av era egna beslut, av era egna allvarliga överväganden efter att ni fått råd av dem som bör ge det. Att hålla sig till varandra innebär inte bara att bo under samma tak. Det innebär att troget hålla sig till varandra, i vått och torrt:

"Därför är det lagligt ... att ... de tu skola vara ett kött, på det att jorden må uppfylla ändamålet med sin skapelse, och på det den må uppfyllas med det antal människor, som voro till innan jorden skapades" (L&F 49:16–17).

Bröder och systrar, jag säger er att detta är Herrens ord. De är mycket, mycket allvarliga och ingen bör argumentera med Herren. Han skapade jorden och han skapade människorna. Han känner till villkoren. Han har fastställt programmet, och vi är inte tillräckligt intelligenta eller smarta för att argumentera med honom om så viktiga ting. Han vet vad som är rätt och sant.

Vi ber er att begrunda allt detta. Se till att ert äktenskap är som det ska. Se till att era liv är i ordning. Se till att ni fullföljer er del i äktenskapet helt och fullt. □

Från ett tal hållet den 7 september 1976 på Brigham Young-universitetet.

Ett levande bevis

Helen Sturdevant

Min man och jag blev minst sagt överraskade av att få reda på att jag, 40 år gammal, var gravid. Komplikationer under graviditeten gjorde att läkarna mycket tidigt ordinerade mig sängläge. Min man gav mig en prästadömsvälsignelse vari jag blev lovad, att om jag följde mina läkares råd så skulle allt gå bra.

Men det visade sig vara svårt att stanna kvar i sängen och samtidigt försöka fylla våra två små barns behov och hålla mig själv sysselsatt.

När medlemmarna i vår församling insåg att jag skulle bli sängliggande under en längre tid, började de regelbundet komma med färdiglagade måltider. De kom ofta och hämtade min treårige son så att han kunde tillbringa dagen med sina vänner. När min sexårige son kom hem från skolan verkade det alltid finnas någon som kom förbi och såg till att han hade det bra. Det kom ofta syst-

Vid ett tillfälle då vi kunde ta med oss John till kyrkan kom en mor fram till oss med sin åttaårige son. Han hade fastat och bätt för vår son. Han ville se hur hans tro och böner hade besvarats.

rar för att städa huset och ta hand om tvätten. Innan de gick satt de ofta på min sängkant och talade med mig.

Mina värkar kom över två månader för tidigt och vår lille, bräcklige son föddes. Han var så svag att läkarna sade att vi måste vara redo att ordna med hans begravning. Vi gick in till vår lille son. Han var täckt av slangar och rör och låg i en kuvös. Tårarna rann på min man och två andra bröder när de smorde och välsignade vår lille nyfödde John. John svarade med att börja kämpa för sitt liv.

Under tiden som min man och jag tillbringade många dagar och nätter på sjukhuset fortsatte våra församlingsmedlemmar att tjäna och älska vår familj. Mer än en gång under graviditeten, och minst två gånger efter det att vår lille son föddes, fastade och bad hela församlingen för vår skull.

Vid ett tillfälle då vi fick tillåtelse att ta med oss John till kyrkan fastän han fortfarande behövde syrgas, kom en mor fram till oss med sin åttaårige son. Hon bad tyst, nästan vördnadsfullt, om tillåtelse att låta hennes son få titta på babyn. Hon förklarade att hennes son hade fått ett vittnesbörd om att vi kan tjäna och älska andra genom att fasta och be. Han ville se hur hans tro och böner hade besvarats. Han tittade på den lille och grät. Han sade till sin mor att han var glad att han kunde fasta och be.

"För titta", sade han, "titta vad vår himmelske Fader har gjort!"

I dag är John en livfull, energisk och kärleksfull sjuttonåring. Han är ett levande bevis på församlingsmedlemmarnas storsinhet och deras hängivna tro och tjänande. Ord kan inte ge uttryck för hur tacksamma vi är för dem och för vår himmelske Fader.

Helen Sturdevant är medlem i Parkwoods församling, Oak Hills stav i Austin, Texas.

Jag har tagit på mig hans namn

Raúl García

Vid ett tillfälle då jag verkade i Texasmissionen Fort Worth hade min kamrat och jag just besökt några undersökare när vi insåg att vi inte hade blivit inbjudna någonstans till middag. Vi beslöt oss för att äta på en av de många snabbmatsrestaurangerna i närheten.

När jag kom fram till kassan tog en anställd emot min beställning och frågade efter mitt namn så att hon skulle kunna ropa på mig i högtalarna när min mat var klar. "Äldste García", svarade jag.

Det verkade inte som om kvinnan förstod min engelska. Hon frågade återigen vad jag hette. För att undvika fler missförstånd pekade jag på

Kassörskan verkade inte förstå min engelska när jag berättade vad jag hette. För att undvika fler missförstånd pekade jag på min namnbricka. Där fanns både mitt namn och kyrkans namn på spanska.

min namnbricka. Där fanns både mitt namn och kyrkans namn på spanska.

När jag vände mig om för att sätta mig bredvid min kamrat och vänta på min beställning, råkade jag se vad hon hade skrivit ner. Istället för mitt namn hade hon skrivit "Jesucristo". Kanske tog hon fel eftersom Frälsarens namn är det som är mest framträdande i kyrkans logotyp. Eller så var hon helt enkelt distraherad.

Varje gång jag tänker på den händelsen får jag en stark önskan att människor ska tänka på Jesus Kristus när de ser mig — inte på grund av en namnbricka utan på grund av att jag har tagit på mig hans namn genom att göra det han lärt oss att göra.

Raúl García är medlem i Pomona tredje (spanska) församling, Covina stav i Kalifornien.

Helt vanliga människor

Maria Mabilia

För några år sedan var min man och jag på väg hem till Italien. Vi hade varit i templet i Frankfurt, Tyskland. Vi reste tillsammans med ett annat par och en ung man som just skulle gå ut på mission. Vi hade haft en underbar vecka i templet, men när vi var på hemväg kände jag mig orolig och jag kunde inte förstå varför.

Vi var fortfarande i Tyskland då jag märkte att Angelo, min man, körde fel. Men eftersom jag inte ville oroa de andra passagerarna sade jag ingenting. Plötsligt kom en stor lastbil från andra hållet och körde rakt på oss. Krocken var så kraftig att vår bil snurrade runt och inte gick att

styra. Angelo var maktlös, det enda vi kunde göra var att be.

Bilen kolliderade slutligen med ett träd och stannade. Alla fönstren var sönder och det var krossat glas överallt. Till och med mina glasögon var sönder. Jag upptäckte snart att sex andra bilar var inblandade i olyckan och att en del av offren var svårt skadade.

Ambulanserna kom snabbt dit och förde min man, paret som reste med oss och några av de andra offren till sjukhuset. Den unge, blivande missionären och jag lämnades kvar på olycksplatsen. Jag var förvirrad och vilse eftersom jag var i ett främmande land utan min man och utan att veta vad som skulle hända. Så jag utgöt genast min själ i bön till min himmelske Fader. Hans svar kom nästan på en gång.

En man kom gående emot mig. Han var från Tyskland, men talade engelska med mig. Trots att jag inte kunde tala vare sig engelska eller tyska förstod jag att han erbjöd sig att skjutsa oss till sjukhuset. Eftersom han bara hade cykeln med sig sade han att han skulle cykla hem och hämta bilen.

Vi var ensamma igen. Men bara några minuter senare kom en annan man fram till oss. Han talade italienska! Jag blev så glad att jag kramade om honom och började gråta. Han ville också hjälpa oss, men även han behövde hämta sin bil.

Efter olyckan förde ambulanserna de skadade till sjukhuset. Jag lämnades kvar utan min man i ett land där jag inte förstod språket, så jag fortsatte att vända mig till min himmelske Fader i bön.

Båda männen kom snart tillbaka. De lyfte in våra resväskor i sina bilar och skjutsade oss till sjukhuset. Den andre mannen åkte därifrån, men den förste stannade hos mig under hela dagen. Han hjälpte mig hitta min man, köpa nya glasögon och hitta ett hotellrum för natten. Fram-

för allt uppmuntrade han mig och gav mig moraliskt stöd.

När han kom tillbaka följande dag kunde jag inte låta bli att tänka på liknelsen om den barmhärtige samariten. Trots att den här mannen inte kände min man eller mig, hjälpte han oss igenom en mycket svår tid.

Samma dag fann jag och tog kontakt med några lokala medlemmar i kyrkan. Missionspresidenten och biskopen kom nästan med en gång. Vi kände dem inte, men vi kunde se Jesu Kristi sanna kärlek återspeglas i deras ansikten. Under den tid som min man och våra reskamrater återhämtade sig

Där stod vi — en ryss och en amerikan — ansikte mot ansikte och visslade i två stämmor en av återställelsens vackraste psalmer.

fick vi hjälp av medlemmar i kyrkan. Vi kände deras kärlek varje gång de kom på besök.

Den viktigaste välsignelsen vi fick under denna svåra tid var att vi blev påmind om hur mycket Gud älskar sina barn. Nu vet jag genom egen erfarenhet att om vi förlitar oss på honom kommer han aldrig att lämna oss ensamma. Han är vid vår sida i helt vanliga människors skepnad.

Maria Mabilia är medlem i Como gren, Como distrikt, Italien.

Rysk duett

Sven Nielsen

Jag verkade som tempeltjänare i templet i Stockholm och efter en ansträngande vecka gick jag till gäst-

hemmets tvättstuga för att tvätta lite kläder. Jag visslade förstrött en av mina favoritpsalmer, "Se, högt på bergets krön" (Psalmer, nr 4), medan jag stoppade in tvätten i maskinen. Den psalmen, och dess budskap om hur folk i olika länder ska få ta del av evangeliet och tjäna Herren, har alltid betytt mycket för mig. Jag har alltid känt att jag är en av dem som psalmen talar om eftersom jag föddes i Danmark. Jag tog emot evangeliet där och flyttade till Utah med min familj när jag var 14 år gammal.

Medan jag höll på att tvätta kom en rysk broder in i tvättstugan. Han hade varit i templet under veckan. Jag slutade vissla när han kom in. Han började genast vissla på samma psalm som jag börjat på. Han slutade

och pekade på mig. Då tog jag vid där han hade slutat.

Sedan började han om från början igen, pekade på mig, och slutade vissla. Ingen av oss talade den andres språk, så det var därför vi pekade på varandra. Men jag förstod vad han menade och jag gjorde som han och började vissla från psalmens början. Han visslade en vacker andra-stämma.

Där stod vi — en ryss och en amerikan — ansikte mot ansikte och visslade tvåstämmigt en av återställelsens vackraste psalmer. Vi hann inte vissla oss igenom hela versen innan vi fick tårar i ögonen. Till slut kunde vi inte fortsätta. Vi kramade om varandra och han yttrade de enda två engelska ord jag hörde honom säga: "Rysk duett."

Jag tror att vi båda kände en överväldigande tacksamhet för Jesu Kristi evangelium, som bryter ned kulturella och geografiska hinder. Vår tro och vår hängivenhet gjorde det möjligt för oss, som båda kom från "jordens hörn", att som bröder i evangeliet i ett tredje land dela en stunds glädje, och tillsammans förkunna hymnens ord: "Se, högt på bergets krön står sanningens standar! O värld, höj tacksam bön, Gud åter talat har." □

Sven Nielsen och hans hustru Shirlene återvände i juni 2001 från sin mission i templet i Stockholm. De är medlemmar i Slate Canyons fjärde församling, Provo stav i Utah.

Visste du detta?

DEN FÖRSTA BISKOPEN

Edward Partridge var den återställda kyrkans första biskop. Sedan 1850 har han dessutom betraktats som kyrkans första presiderande biskop. Han föddes 1793 och när han var i 20-årsåldern blev han missnöjd med sin tids religion. Han döptes 1830 av profeten Joseph Smith efter att ha undersökt kyrkan. Profeten sade följande om biskop Partridge: "Han var ett exempel på fromhet och var en av Herrens stora män, känd för sin trofasthet och sitt sätt att tålmodigt

hålla ut intill änden" ("History of Joseph Smith", *Times and Seasons*, 15 september 1843, s 320).

Edward avskildes som biskop mindre än två månader efter sitt dop (se L&F 41:9), och han behövde verkligen, som profeten Joseph sade, "tålmodigt hålla ut". Han och hans familj utstod svår förföljelse. Vid ett tillfälle släpade pöbeln ut honom från hans hem och de täckte honom med tjära och fjädrar.

Efter en allvarlig sjukdom dog biskop Partridge i Nauvoo i maj 1840. Han blev bara 46 år. Herren sade följande om Edward Partridge:

"Hans hjärta är rent för mig, ty han är utan svek såsom Natanael fordom" (L&F 41:11). Läran och förbunden lär oss att Herren tog biskop Edward Partridge till sig (se L&F 124:19).

FÖRSLAG TILL LEDARE

Effektiva ledare är också bra lärare. En regeringstjänsteman frågade vid ett tillfälle profeten Joseph Smith hur han kunde "styra så många" och "bibehålla en sådan perfekt ordning". Profeten svarade: "Jag lär dem rätta principer, och sedan styr de sig själva" (citerad av John Taylor, "The Organization of the Church," *Millennial Star*, 15 november 1851, s 339). Äldste Dalin H Oaks i de tolv apostlarnas kворum förklarade: "Väl undervisade lärosatser och principer har ett större inflytande på uppträdandet än vad regler har" ("Undervisa om evangeliet", *Liahona*, januari 2000, s 94). Goda ledare motiverar sina elever genom att dela med sig av sin kunskap och genom att vara trofasta exempel. De inspirerar sina efterföljare att göra det rätta.

DET HÄNDE I OKTOBER

Här följer några viktiga händelser ur kyrkans historia som hände under oktober månad.

17 oktober 1830: Parley P Pratt, Oliver Cowdery, Peter Whitmer den yngre och Ziba Peterson påbörjade sin mission till lamaniterna (se L&F 32). På vägen dit undervisade de och döpte Sidney Rigdon och en samling av hans efterföljare i området kring Kirtland, Ohio.

2 oktober 1917: Kyrkans administrationsbyggnad i Salt Lake City blev klar. I dag har första presidentskapet, de tolv apostlarnas kворum och andra generalauktoriteter sina kontor där.

1 oktober 2000: President Gordon B Hinckley invigde templet i Boston, Massachusetts — kyrkans 100:e tempel i verksamhet. □

Så kan du använda *Liahona* oktober 2002

FÖRSLAG TILL SAMTALSÄMNER

■ "Var inte rädda", sidan 2: President James E Faust berättar om Hans, en ung man som hjälpte till att rädda sin bror. Vad skulle ha hänt om Hans och de andra räddningsmännen hade låtit deras rädsla styra deras handlingar? På vilka sätt kan du hindra rädslan att styra ditt liv?

■ "Andliga krokodiler", sidan 8: President Boyd K Packer säger att andliga rovdjur är som krokodiler. Vad kan dessa "andliga krokodiler" vara? Hur kan du undvika dem?

■ "Enighet i äktenskapet", sidan 36: Vilka ingredienser ingår i president Spencer W Kimballs recept för ett lyckligt äktenskap? Hur kan dessa ingredienser hindra oss från att bli olyckliga eller missförstå varandra i ett äktenskap?

■ "Tiden skall komma", sidan LS6: Är du villig att fasta och be för att missionärer ska sändas till de länder som ännu inte fått ta del av evangeliet? Hur tror du att det skulle kännas när missionärerna kom?

ÄMNER I DETTA NUMMER

LS = Lilla stjärnan	
Berättelser ur Nya testamentet	LS9, LS12
Besöksverksamhet	25
Bön	33, 42, LS2
Dop	F6
Enighet	36, 42
Exempel	42, LS14
Familjens hemafton	48
Frestelser	8, 12
Gamla testamentet	18, LS16
Helbräddagörelse	33, 42
Hemundervisning	6
Jesus Kristus	2, LS9, LS12
Kyrkans historia	47
Kyrkans tillväxt	26, LS6
Ledarskap	25, 26, 47, 48
Lycka	22
Lydnad	18, LS4
Missionsarbete	34, 42, LS6, LS14
Områdesauktoritetssjuttio	26
Omvändelse	8, 12, 22, 34
Pornografi	12
Primär	LS4
Prästadömet	25, 26
Rädsla	2
Säkerhet	8, 12
Tempel och tempeltjänst	LS4, LS16
Tjänande	22, 42
Tro	2, 33, 42, LS4, LS6
Tålmod	22, LS6
Understödda	25
Undervisning	48
Vägledare	8, 34
Världsomspännande kyrka	26, 42, LS6
Äktenskap	36
Ödmjukhet	18

KAN DU DET HÄR?

Koppla samman de sjuttios kvorum med det område de verkar inom.

___ 1. Första och andra kvorumet	a. Mexico, Centralamerika och Sydamerika
___ 2. Tredje kvorumet	b. Europa, Afrika, Asien, Australien, Nya Zeeland, Filippinerna och Stilla-havsöarna
___ 3. Fjärde kvorumet	c. Förenta staterna och Canada
___ 4. Femte kvorumet	d. Världen över

Du hittar svaren på sidan 31 i detta nummer.

Lilla Stjärnan

FÖR BARNEN I JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA ■ OKTOBER 2002

KOM, LYSSNA TILL PROFETENS RÖST

Vi får alla uppleva oro och sorg och göra svåra val. Men vi möter dem inte ensamma. Den visaste och starkaste av alla i universum har erbjudit sig att råda och trösta oss både dag och natt. Medlemmarna i första presidentskapet, liksom alla andra profeter, har uppmanat oss att be.

President Gordon B Hinckley

”En kraft som är större än din kan hjälpa dig. Du behöver aldrig skämmas för att du ber. Gå ner på dina knän på morgonen. Gå ner på dina knän när dagen är slut och uppsänd din bön till Herren. Be honom att välsigna dig när du tar hand om dina problem, att välsigna dig i ditt skolarbete, att välsigna dig i allt vad du gör. Be för dem som inte har det lika bra som du, de som är i fara och som behöver och söker hans välsignelser. Var bedjande! Det är något underbart,

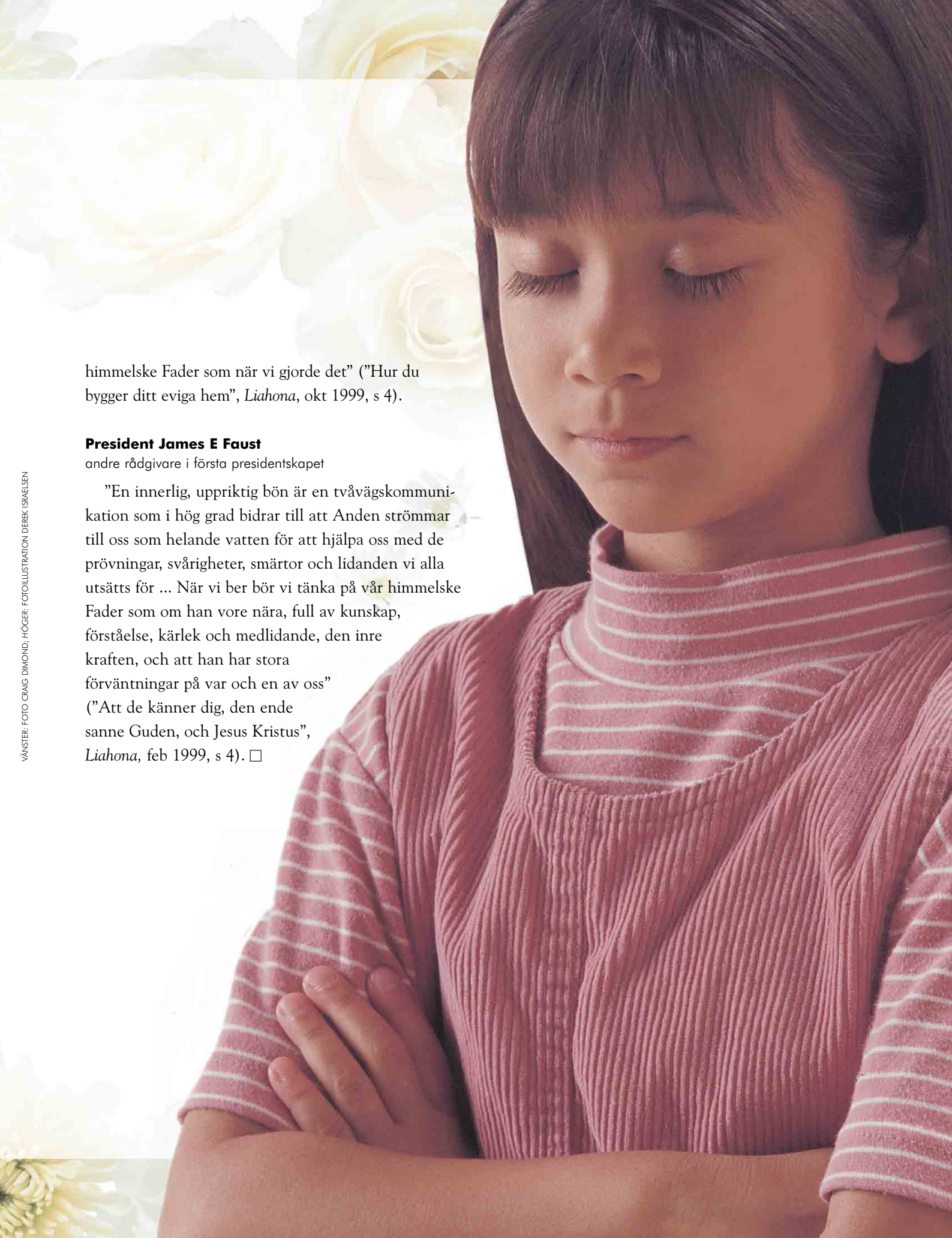
något ädelt, något hederligt och gediget med en person som ber. Glöm inte bort att be” (Möte i Winnipeg, Manitoba, Canada, 4 augusti 1998).

President Thomas S Monson

förste rådgivare i första presidentskapet

”När vår äldsta son var omkring tre år, brukade han knäböja med sin mamma och mig när vi höll vår kvällsbön. Jag var biskop i församlingen på den tiden, och en förtjusande dam i församlingen, Margaret Lister, låg mycket sjuk i cancer. Varje kväll brukade vi be för syster Lister. En kväll uppsände vår lille son bönen och blandade ihop orden med en berättelse i en barnbok. Han började: ’Himmelske Fader, var snäll och välsigna Sister Lister, Henny Penny, Chicken Licken, Turkey Lurkey och alla de andra små.’ Vi höll tillbaka skrattet den kvällen. Det gjorde oss ödmjuka att efteråt få höra att Margaret Lister tillfrisknat helt och hållet. Vi förringar inte ett barns bön. När allt kommer omkring är det inte lika länge sedan våra barn bodde hos vår

Bön

himmelske Fader som när vi gjorde det” ("Hur du bygger ditt eviga hem", *Liahona*, okt 1999, s 4).

President James E Faust

andre rådgivare i första presidentskapet

"En innerlig, uppriktig bön är en tvåvägskommunikation som i hög grad bidrar till att Anden strömmar till oss som helande vatten för att hjälpa oss med de prövningar, svårigheter, smärtor och lidanden vi alla utsätts för ... När vi ber bör vi tänka på vår himmelske Fader som om han vore nära, full av kunskap, förståelse, kärlek och medlidande, den inre kraften, och att han har stora förväntningar på var och en av oss" ("Att de känner dig, den ende sanne Guden, och Jesus Kristus", *Liahona*, feb 1999, s 4). □

VÅR TRO HJÄLPER OSS ATT VÄLJA DET RÄTTA

Vicki F Matsumori

”Vi tror att evangeliets första grundsatser och förordningar är: (1) Tro på Herren Jesus Kristus, (2) omvändelse, (3) ned-sänkingsdop till syndernas förlåtelse, (4) handpåläggning för den Helige Andens gåva” (Trosartiklarna 1:4).

En pojke räcker ut tungan åt dig. Vad borde du göra? Det hände äldste Wayne S Peterson i de sjuttios kvorum medan han satt och väntade i sin bil. Vad tror du att han gjorde? Äldste Peterson kom ihåg hur viktigt det var att välja det rätta. Han förklarar: ”Jag vinkade till den lilla pojken. Han räckte ut tungan åt mig igen. Jag log och vinkade igen. Den här gången vinkade han tillbaka. Snart smittade hans entusiastiska vinkningar av sig på en liten bror och syster. [När deras bil] körde iväg fortsatte mina nya vänner att vinka tills jag inte kunde se dem mer” (”Våra handlingar formar vår karaktär”, *Liahona*, januari 2002, s 96).

Äldste Peterson visade tro på Jesus Kristus genom att följa hans lärdomar. Frälsaren lärde: ”Därför, allt vad I viljen att människorna skola göra eder, det skolen I ock göra dem; ty detta är lagen och profeterna” (3 Nephi 14:12). Äldste Peterson var glad att han hade valt det rätta. När vi väljer det rätta visar vi att vi älskar vår himmelske Fader och vi förbereder oss för att ingå förbund i templet.

Om vi väljer att göra någonting som är fel känns det inte bra och vi vet att vi behöver omvända oss. Vår himmelske Fader har gjort det möjligt för oss att få förlåtelse så att vi kan vara värdiga att återvända till honom.

Om vi visar vår tro på Jesus Kristus genom att välja det rätta och omvända oss när vi gör det som är fel, kan den Helige Anden vägleda oss. När vi tar del av sakramentet varje vecka förnyar vi våra dopförbund och lovar återigen att minnas Frälsaren och att hålla hans bud. Om vi håller dessa bud är vi värdiga att sluta förbund i templet när vi är gamla nog. Att sluta förbund i templet är ett viktigt steg vi måste ta för att kunna leva hos vår himmelske Fader igen.

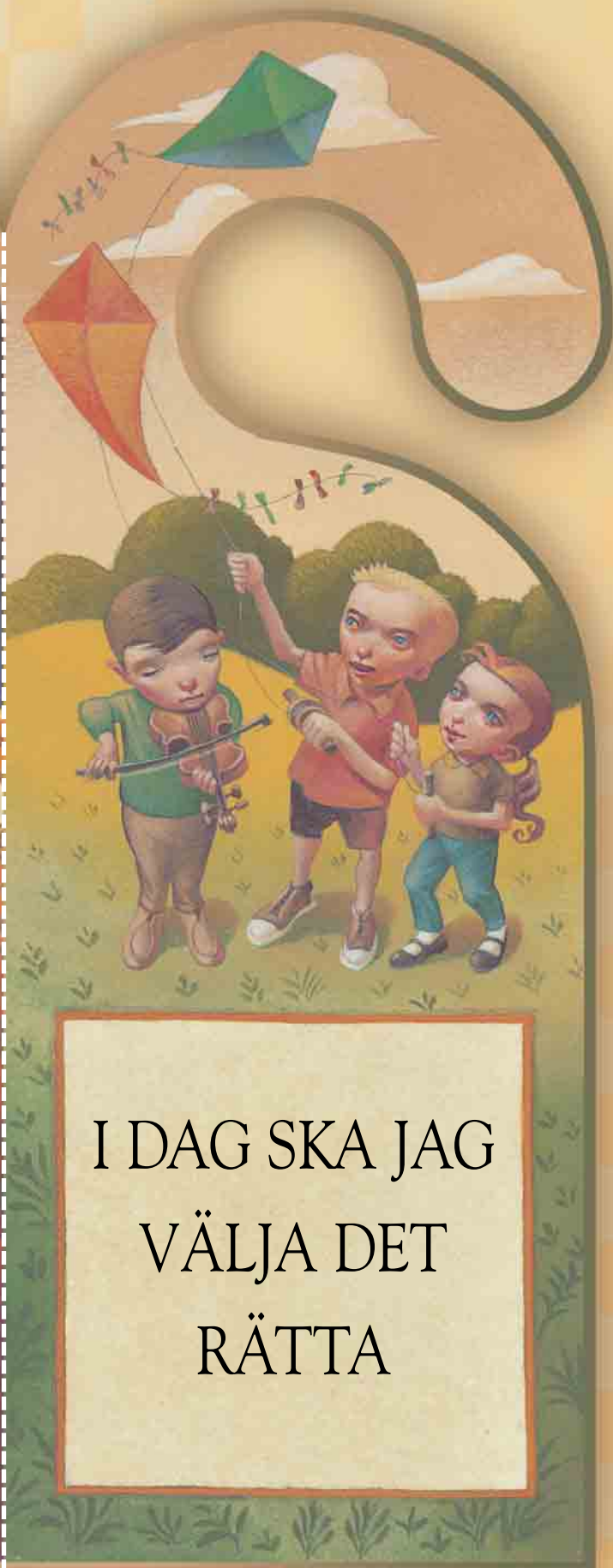
Förslag till samlingsstunden

1. Be fyra vuxna hålla korta tal som handlar om tro på Jesus Kristus, omvändelse, dop och den Helige Andens gåva. Be barnen att före varje tal sjunga en sång eller en psalm som handlar om samma princip som talet. Dela upp den fjärde trosartikeln i flera delar och skriv ner dem på papper. Ge varje klass en del och be dem lära sig den utantill. Låt varje klass välja vem av dem som ska presentera deras del. Be alla i Primär att läsa upp den fjärde trosartikeln och be klassernas representanter att under tiden ställa sig i rätt ordning. Upprepa detta tills barnen har lärt sig den fjärde trosartikeln utantill.

2. Berätta om Alma den yngres omvändelse (se Mosiah 27; Alma 36). Välj ut delar i berättelsen som beskriver och förklarar omvändelseprocessen och skriv ner dem på papper. Låt varje barn välja ett avsnitt och illustrera det med en teckning. Gå igenom omvändelseprocessen: ångra sig, be om förlåtelse, ställa allt till rätta och inte göra det som var fel igen. Sjung en sång eller psalm som handlar om omvändelse. Använd barnens bilder för att återigen berätta om Alma den yngre. Hjälプ barnen förstå hur Alma och Mosiahs söner omvände sig. □

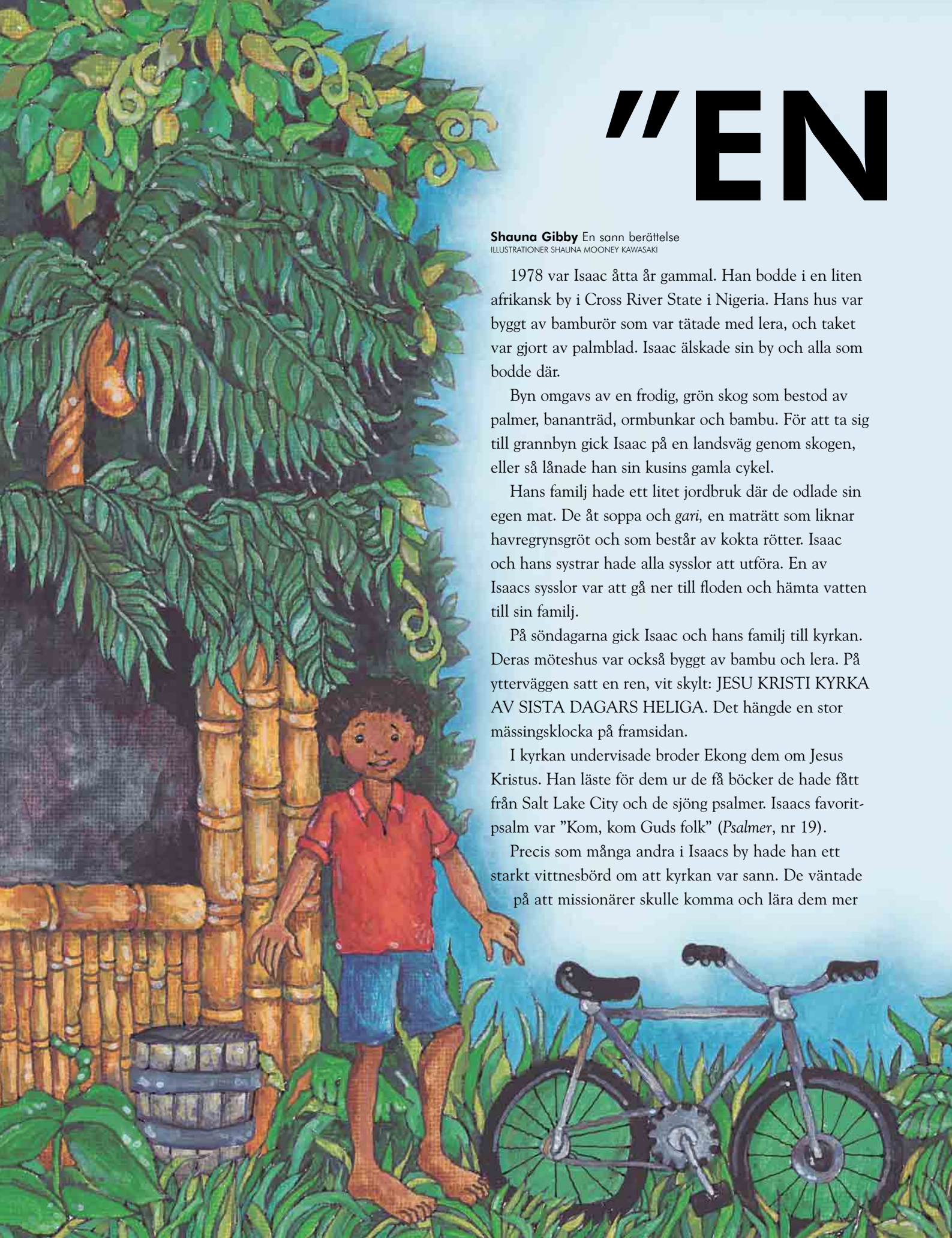

JAG HAR VISAT
TRO GENOM
ATT VÄLJA
DET RÄTTA

I DAG SKA JAG
VÄLJA DET
RÄTTA

Instruktioner: Klipp ut dörrhängaren, vik den längst den streckade linjen och limma ihop den. Häng den synligt så att den kan påminna dig om att välja det rätta. När du gör ett bra val, vänd på hängaren så att den visar att du utövade tro genom att välja det rätta.

A vibrant illustration of a young boy with dark skin and curly hair, wearing a red polo shirt and blue shorts, standing barefoot in a lush tropical environment. He is positioned next to a large, thick tree trunk made of bamboo. To his right, a silver bicycle is parked on the ground. The background is filled with dense green foliage, including large leaves and hanging yellow fruit. The sky is a clear blue.

"EN

Shauna Gibby En sann berättelse
ILLUSTRATIONER SHAUNA MOONEY KAWASAKI

1978 var Isaac åtta år gammal. Han bodde i en liten afrikansk by i Cross River State i Nigeria. Hans hus var byggt av bamburör som var tätade med lera, och taket var gjort av palmblad. Isaac älskade sin by och alla som bodde där.

Byn omgavs av en frodig, grön skog som bestod av palmer, bananträd, ormbunkar och bambu. För att ta sig till grannbyn gick Isaac på en landsväg genom skogen, eller så lånade han sin kusins gamla cykel.

Hans familj hade ett litet jordbruk där de odlade sin egen mat. De åt soppa och *gari*, en maträtt som liknar havregrynsgröt och som består av kokta rötter. Isaac och hans systrar hade alla sysslor att utföra. En av Isaacs sysslor var att gå ner till floden och hämta vatten till sin familj.

På söndagarna gick Isaac och hans familj till kyrkan. Deras möteshus var också byggt av bambu och lera. På ytterväggen satt en ren, vit skylt: JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA. Det hängde en stor mässingsklocka på framsidan.

I kyrkan undervisade broder Ekong dem om Jesus Kristus. Han läste för dem ur de få böcker de hade fått från Salt Lake City och de sjöng psalmer. Isaacs favoritpsalm var "Kom, kom Guds folk" (*Psalmer*, nr 19).

Precis som många andra i Isaacs by hade han ett starkt vittnesbörd om att kyrkan var sann. De väntade på att missionärer skulle komma och lära dem mer

DAG"

om det återställda evangeliet. Broder Ekong bar inte prästadömet, så han kunde inte döpa dem. Över allt annat ville Isaac bli döpt och bli medlem i kyrkan. Hans far sade till honom: "En dag kommer vi att bli döpta."

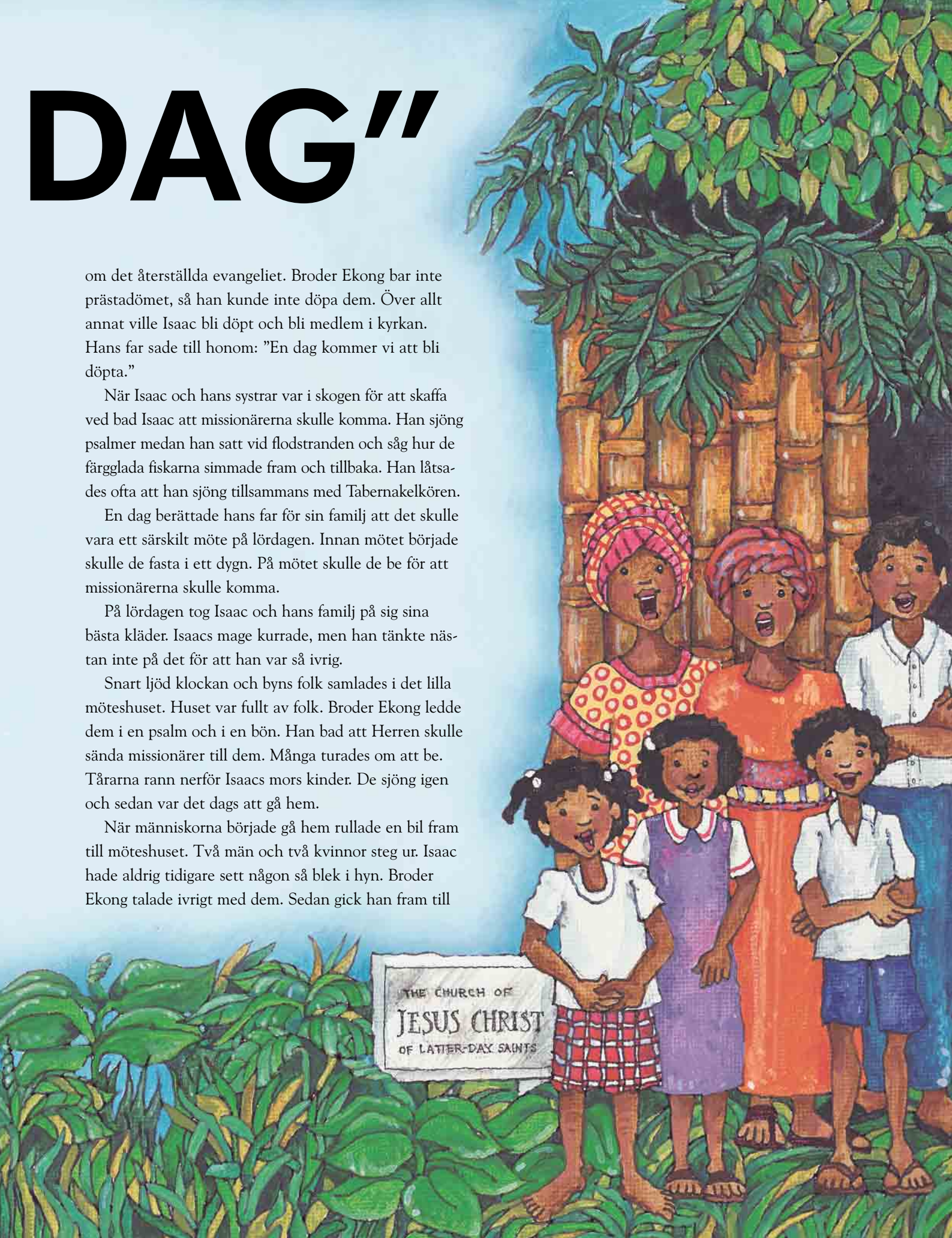
När Isaac och hans systrar var i skogen för att skaffa ved bad Isaac att missionärerna skulle komma. Han sjöng psalmer medan han satt vid flodstranden och såg hur de färgglada fiskarna simmade fram och tillbaka. Han låtsades ofta att han sjöng tillsammans med Tabernakelkören.

En dag berättade hans far för sin familj att det skulle vara ett särskilt möte på lördagen. Innan mötet började skulle de fasta i ett dygn. På mötet skulle de be för att missionärerna skulle komma.

På lördagen tog Isaac och hans familj på sig sina bästa kläder. Isaacs mage kurrade, men han tänkte nästan inte på det för att han var så ivrig.

Snart ljud klockan och byns folk samlades i det lilla möteshuset. Huset var fullt av folk. Broder Ekong ledde dem i en psalm och i en bön. Han bad att Herren skulle sända missionärer till dem. Många turades om att be. Tårarna rann nerför Isaacs mors kinder. De sjöng igen och sedan var det dags att gå hem.

När människorna började gå hem rullade en bil fram till möteshuset. Två män och två kvinnor steg ur. Isaac hade aldrig tidigare sett någon så blek i hyn. Broder Ekong talade ivrigt med dem. Sedan gick han fram till

klockan och ringde i den av alla krafter. Alla återvände snabbt till möteshuset.

Broder Ekong välkomnade de fyra främlingarna och berättade för dem att byn hade väntat på denna lyckliga dag under många år. En av männen, äldste Rendell Mabey, berättade att han var missionär och hade skickats till dem av profeten, president Spencer W Kimball.

Äldste Mabey bar sitt vittnesbörd om det återställda evangeliet. Sedan bar äldste Cannon sitt vittnesbörd, följd av syster Mabey och syster Cannon. Det var mycket varmt ute, men ingen ville gå därifrån. Byfolket ställde många frågor. Äldste Mabey lovade att komma tillbaka och undervisa dem igen. Han sade till byborna att deras tid hade kommit och att de snart skulle kunna bli döpta.

Den sista december 1978 samlades Isaacs familj och många andra vid ett ställe vid floden där vattnet var djupt och stilla. När det var Isaacs tur vadade han ut i floden. Äldste Mabey fattade

honom vid handleden, uttalade dopbönen och sänkte ner honom i vattnet. Det varma solskenet glittrade på vattenytan när Isaac vadade mot stranden. Det kändes varmt och glittrigt inombords också.

Tjuogoett år senare stod Isaac i samma djupa vatten tillsammans med sin åttaårige son Raymond. Isaac bar det heliga prästadömet och kunde döpa sin son. Hans hjärta fylldes av glädje när han tänkte på den vackra dag han hade blivit döpt i samma flod. Han var mycket tacksam för att den dagen hade kommit. □

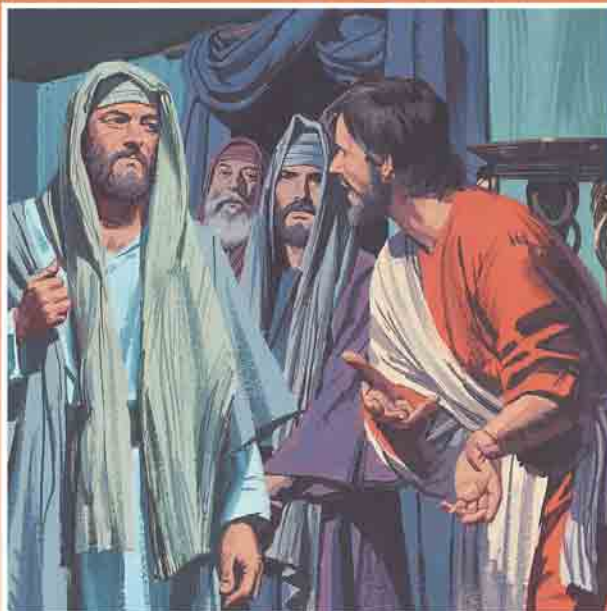
"Genom missionärer och medlemmar går budskapet om det återställda evangeliet ut till hela världen ...

Jesu Kristi kyrka av Sista Dagens

Heliga erbjuder alla Guds barn

möjligheten att få del av Jesu Kristi evangeliums fullhet som återställts i dessa sista dagar. Vi erbjuder alla förmånen att få ta emot alla frälsningens och upphöjelsens förordningar." — Äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kворum ("Är du frälst?", Nordstjärnan, jul 1998, s 63) □

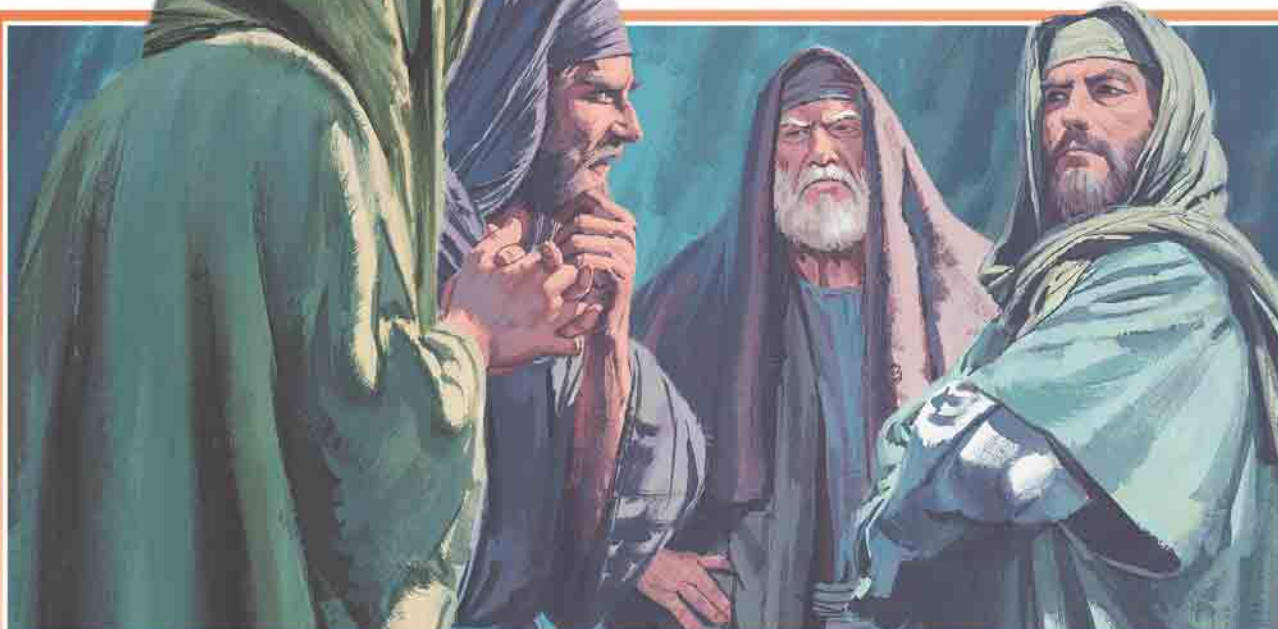
FRÄLSAREN GÅR TILL JERUSALEM

ILLUSTRATIONER PAUL MANN

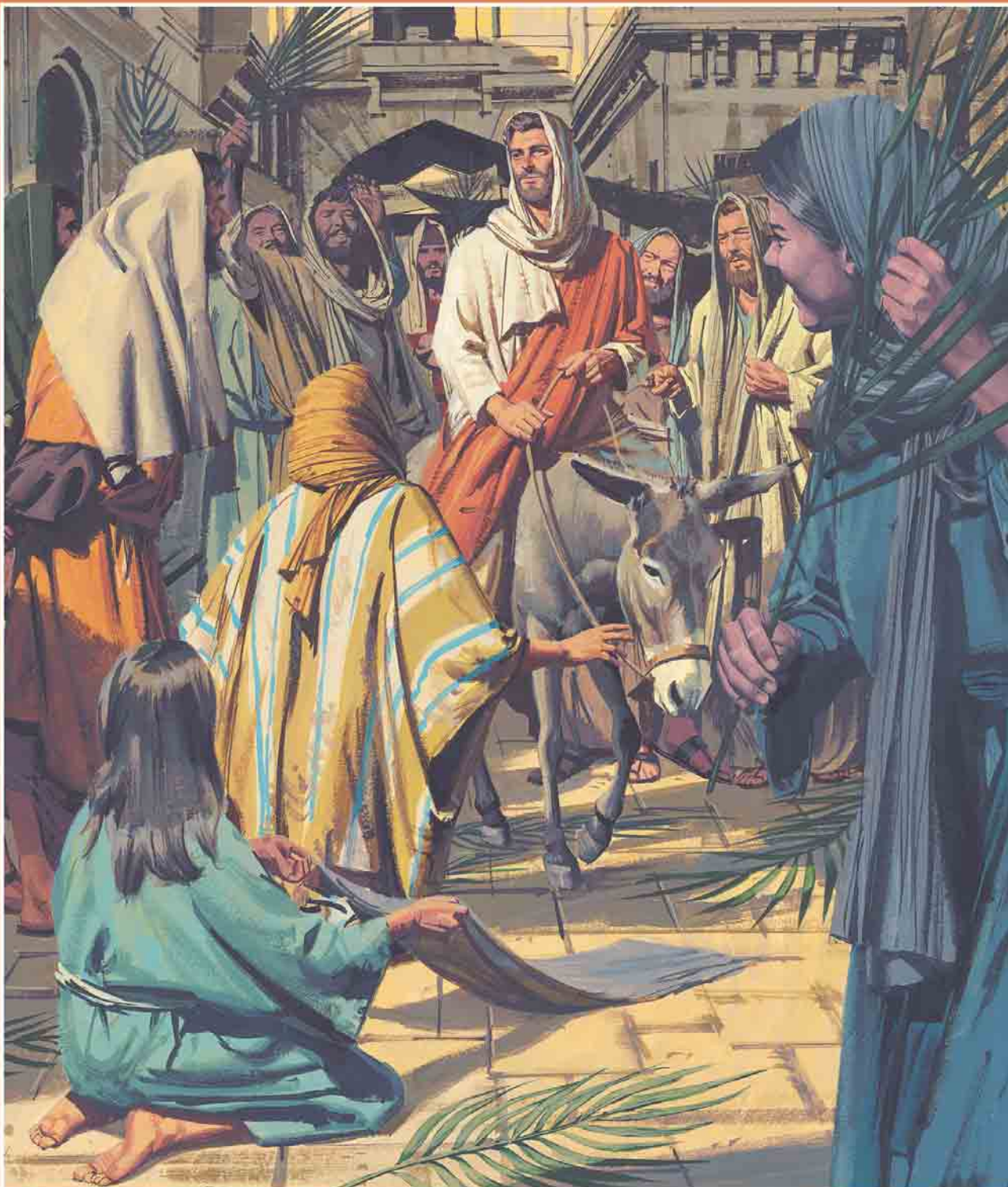
Några människor gick till fariseerna och berättade att Jesus hade uppväckt Lasarus från de döda. Fariseerna trodde att alla skulle tro på Jesus och att ingen längre skulle lyssna på dem.

Johannes 11:46–48

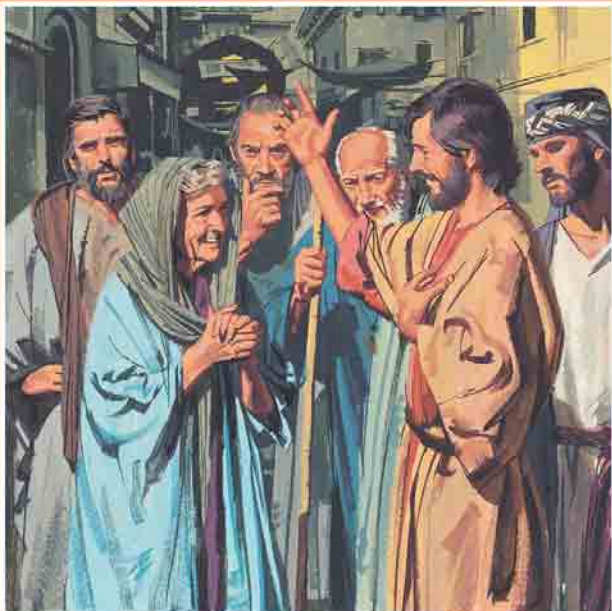
De planerade att döda Jesus. De hoppades att Jesus skulle komma till Jerusalem under påskhögtiden.

Johannes 11:50–51, 56–57

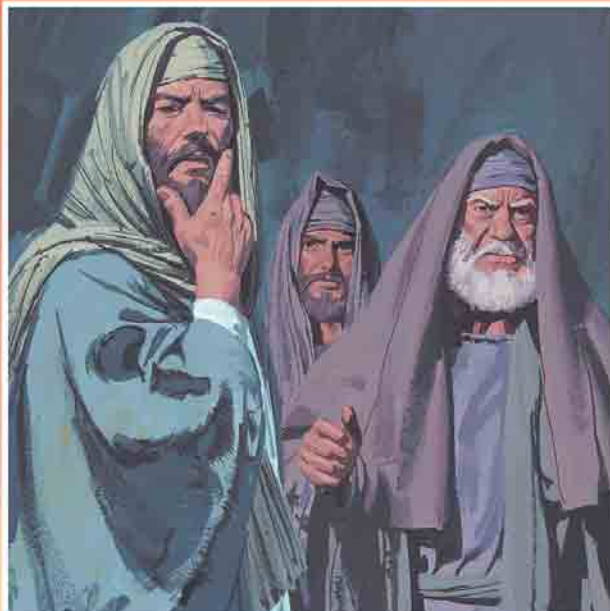
Jesus kom från Betania till Jerusalem. Många hade hört att han skulle komma och gick ut för att möta honom. Jesus red på en ung åsna. En profet hade skrivit att Guds Son skulle rida in i Jerusalem på en ung åsna. Många människor hade sett Jesu under och trodde att han var Guds Son. De lade sina kläder på marken så att åsnan skulle kunna gå på dem. De vinkade med palmblad och sade att Jesus var Frälsaren.

Sakarja 9:9; Matteus 21:4-9; Johannes 12:1, 12-15

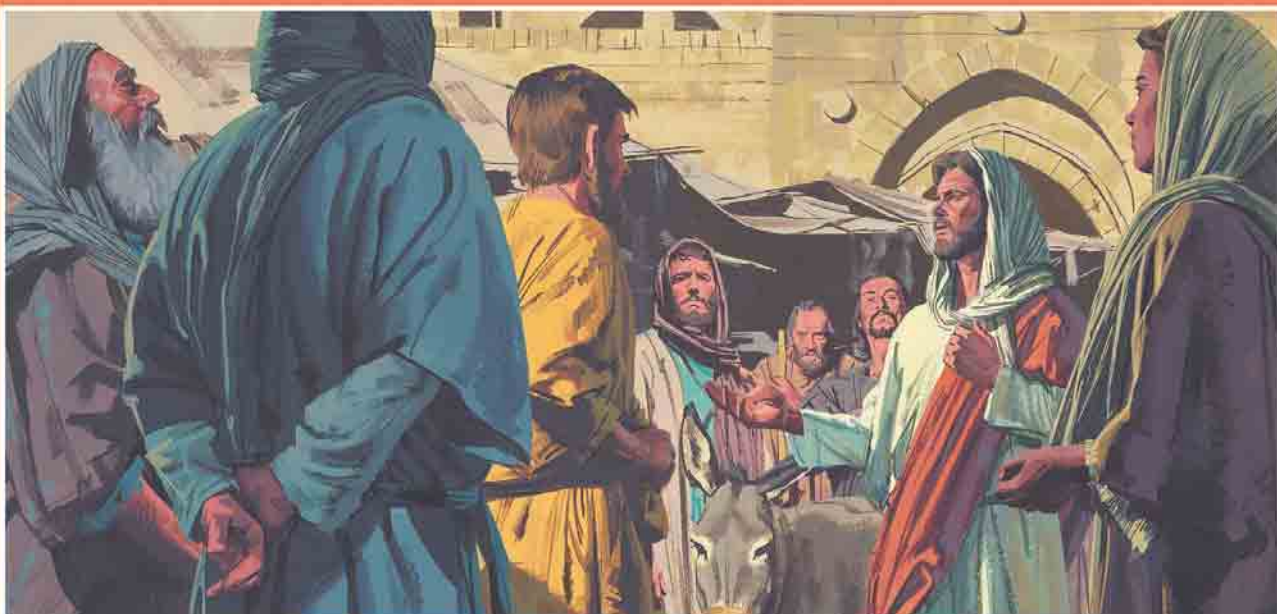
Alla människor i Jerusalem kom för att se vad som stod på. De frågade vem Jesus var. Lärjungarna sade att han var en profet från Nasaret.

Matteus 21:10–11

Fariseerna var arga eftersom många människor trodde på Frälsaren. Jesus visste att fariseerna ville döda honom.

Johannes 11:53; 12:19, 23

Jesus berättade för lärjungarna att han snart skulle dö. Han visste att han skulle lida för allas synder och dö på korset. Han skulle bli världens Frälsare. Det var därför han hade kommit till världen.

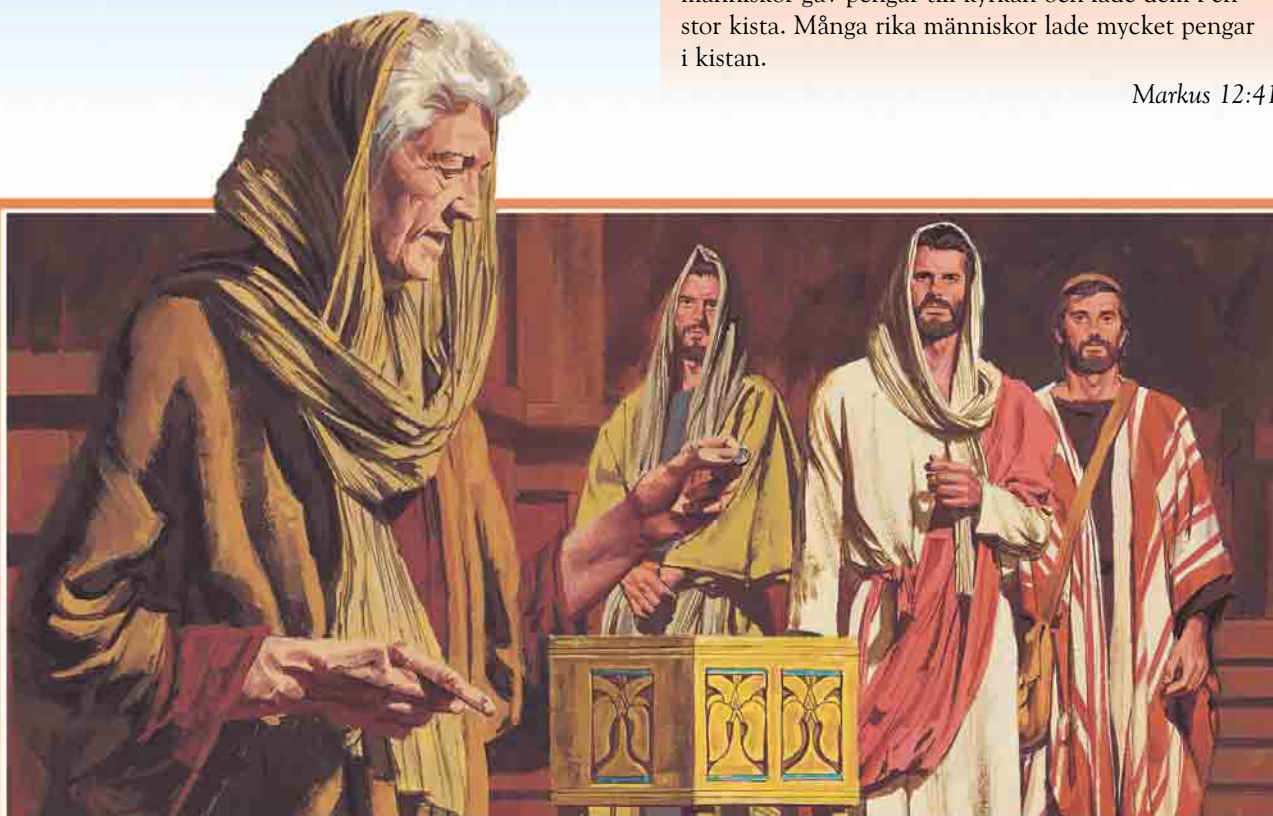
Johannes 12:23–25, 27, 32–33, 47

ÄNKANS OFFERGÅVA

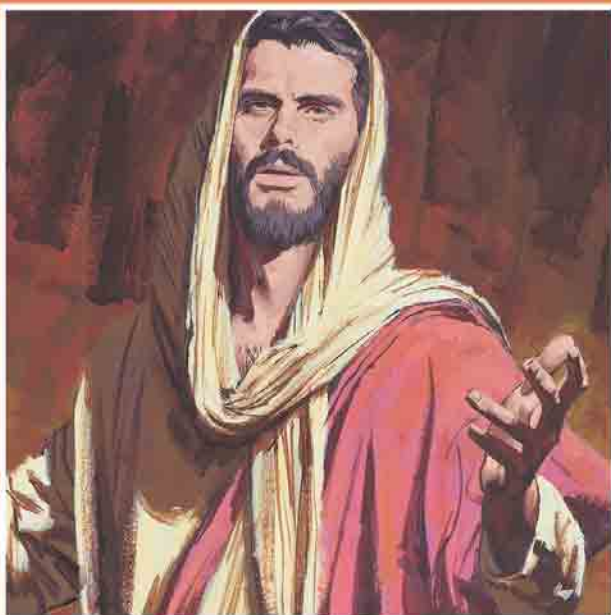
Jesus stod vid templet i Jerusalem. Han såg på när människor gav pengar till kyrkan och lade dem i en stor kista. Många rika människor lade mycket pengar i kistan.

Markus 12:41

En fattig änka, en kvinna vars man var död, gick fram till kistan och lade ner två små kopparmynt i den. Det var inte mycket pengar, men det var allt hon hade.

Markus 12:42, 44

Jesus såg änkan. Jesus ville undervisa sina lärjungar, så han berättade för dem om henne.

Markus 12:43

Jesus berättade också för dem om de rika människorna som skänkt mycket pengar. De rika människorna hade mer pengar hemma.

Markus 12:43–44

Änkan hade inte mer pengar hemma. På sätt och vis hade hon givit mer till kyrkan än alla rika människor, eftersom hon hade givit allt hon hade.

Markus 12:43–44

DET JAG GÖR

Uttrycksfullt ♩ = 60–66 (Slå två slag per takt.)

1. Jag är för ung att re - sa ut för att pre - di - ka
(2. De) gran - nar som om - kring mig bor, de dö - mer kyr - kan

om vår Gud. Dock vitt - nar jag på an - nat sätt, om
av mitt ord, av allt jag gör i var - dags - lag, ej

all - tid det jag gör är rätt. 2. De
en - dast var - je sab - bats-dag. (Piano) 3. Jag

F B $\flat$ F B $\flat$ F

gär - na vän - ner med mig tar till kyr - kan där vi mö - ten har. Jag

Dm Am B $\flat$ F B $\flat$ C 7 F

vi - sar vörd - nad för Guds hus och är för dem ex - emp - lets ljus. (Piano)

Dm G 7 C F C

4. I allt jag gör jag vi - sa vill att

rit. 4. I a tempo

Am Dm Am F E Cm D 7

jag hör Kris - ti kyr - ka till. Då öpp - nas sä - kert mång - en dörr som

C G 7 C F C

va - rit stängd för äld - ster förr.

Text: L Clair Likes, 1908–1998. © 1975 IRI

Musik: Vanja Y Watkins, född 1938. © 1975 IRI

Denna sång får kopieras för tillfällig, icke kommersiell användning i kyrkan eller hemmet.

Första Timoteusbrevet 4:12

Ordspråksboken 20:11

Frågesport om tempel

Ann Woodbury Moore

Vet du vilka tempel som kom först?

1. Vilket var det första tempel som byggdes efter det att kyrkan återupprättats?

- a. Tempel i Kirtland
- b. Tempel i Salt Lake City
- c. Tempel i Nauvoo

2. Vilket var det första tempel som blev färdigt i Utah?

- a. Tempel i Manti
- b. Tempel i S:t George
- c. Tempel i Logan

3. Vilket var det första tempel som blev klart i Europa?

- a. Tempel i London, England
- b. Tempel i Freiberg, Tyskland
- c. Tempel i Bern, Schweiz

4. Vilket var det första tempel i Asien?

- a. Tempel i Tokyo, Japan
- b. Tempel i Taipei, Taiwan
- c. Tempel i Seoul, Korea

5. Vilket var det första tempel i Sydamerika?

- a. Tempel i Buenos Aires, Argentina
- b. Tempel i Santiago, Chile
- c. Tempel i São Paulo, Brasilien

6. Vilket var det första tempel som byggdes utanför Förenta staterna och dess territorier?

- a. Tempel i Cardston, Alberta (Canada)
- b. Tempel i Hamilton, Nya Zeeland
- c. Tempel i Johannesburg, Sydafrika

7. Vilket var det första tempel som president Gordon B Hinckley invigde?

- a. Tempel i Las Vegas, Nevada
- b. Tempel i Atlanta, Georgia
- c. Tempel i Frankfurt, Tyskland

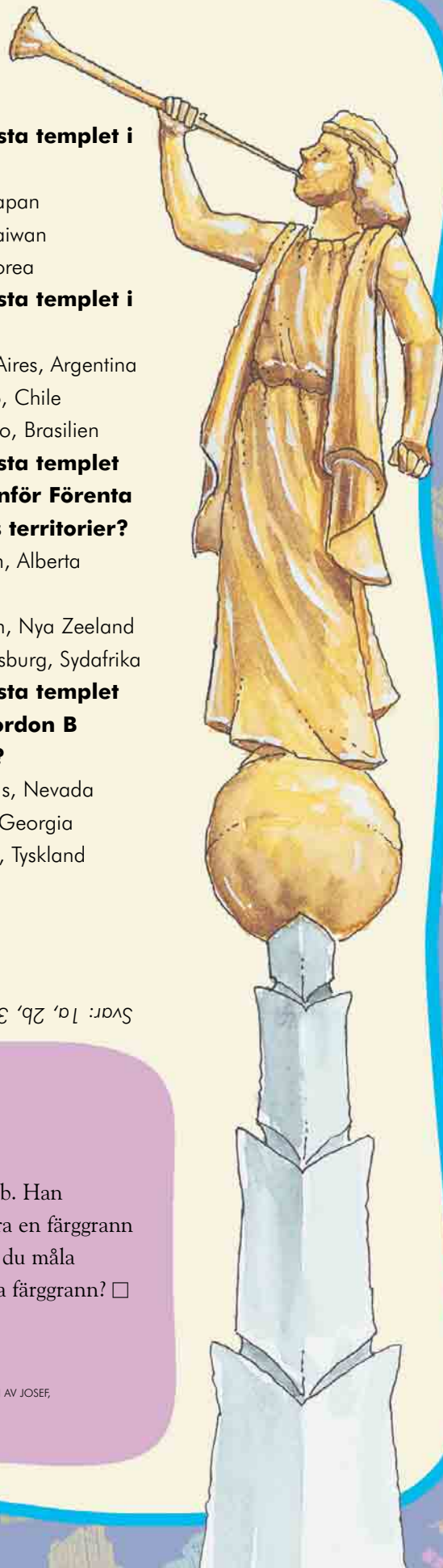
Svar: 1a, 2b, 3c, 4a, 5c, 6a, 7b

Josefs livklädnad

Mariam Grisham

I Gamla testamentet kan vi läsa om Jakob. Han älskade sin son Josef mycket. Han lät göra en färggrann livklädnad åt Josef (se 1 Mos 37:3). Kan du måla livklädnaden till höger så att den blir lika färggrann? □

ILLUSTRATION AV STATYN AV ÄNGELN MORONI, DENISE KIRBY; ILLUSTRATION AV JOSEF, SHAUNA MOONEY KAWASAKI; RAM, RANDALL J PIXTON

Nebukadnessars dröm, Robert T Barrett

"Daniel svarade kungen: 'Den hemlighet som konungen vill veta, kan inga vise män, besvärfare, spåmän eller stjärntydare meddela konungen. Men det finns en Gud i himlen som kan uppenbara hemligheter, och han har låtit konung Nebukadnessar veta vad som skall ske i kommande dagar'" (Daniel 2:27-28).

**"Ibland låter Herren
oss gå igenom prövningar
för att han ska kunna forma oss
till dugliga tjänare. På grund av
vår önskan att prestera väl
märker vi sällan att Herren
försöker leda oss bort från falsk
stolthet och fåfäng ambition för
att kunna undervisa oss om
lärjungenskap." Se president
James E Faust, "Var inte rädda",
sidan 2.**

